

Jamsai

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

丹
姬

เงา
เพลิง
สะท้าน
ปฐพี

7

เอ้อหมย 峨嵋 เจียน
อวี๋ แปง

ทดลองอ่าน

เขา เพลง สะท้อน ปวงทิพย์
มากกว่ารัก

เอ็งหนอ 蛾帽 เขียน อั้งแป่

ทดลองอ่าน

เขา เพลง สะท้อน ปวงทิพย์
มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

เขา เพลง สะท้อน ปวงทิพย์
มากกว่ารัก

เอ็งหนอ 蛾帽 เขียน อั้งแป่

คือทุกสิ่งที่ใช้ขอหัวใจไว้ด้วยกัน

"คิดอะไรอยู่" เดิมทีอันจื่อจางคิดว่าจู่จู่จะร้องไห้โหยเหมือนที่แล้วมา คิดไม่ถึงว่านางจะเพียงแต่กอดเขาไว้โดยไม่พูดอะไร

จู่จู่กะพริบตามองเขาพลางว่า "ก่อนหน้านี้ท่านถามข้าว่าถ้าท่านไม่อยู่แล้วข้าจะทำอะไร เช่นนั้นท่านเล่า ถ้าข้าไม่อยู่แล้วท่านจะอย่างไร"

อันจื่อจางอึ้งไป ยกมือลูบเรื้อนผมยาวของนางเบาๆ ก่อนตอบยิ้มๆ "เจ้าไม่อยู่แล้ว ข้าก็ไม่มีบะหมี่ไก่กินนะสิ"

"ชะ...ข้าถามจริงจังนะ!" จู่จู่ยิ้มด้วยความโมโห แต่ใบหน้าที่งามเกินไปนั้นกลับไม่ได้ดูทรงพลังแม้แต่นิดเดียว

อันจื่อจางหุบรอยยิ้มบนริมฝีปากก่อนกล่าวเนิบๆ "ถ้าเจ้าไม่อยู่แล้ว ข้าก็จะบำเพ็ญตนต่อไป รอข้าขึ้นสวรรค์กลายเป็นเซียนเมื่อใดยอมจะมีวิธีพาเจ้ากลับมา"

มากกว่ารัก

เวาเพลิวสะห้านปฐพี 7

เอ้อหมย เซียน อวี แปลา

《丹姬》

Volume 07

Original story and characters created and copyright © 峨嵋 E Mei
Thai edition rights under license granted by 文心信息咨询工作室
(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2316-7

ภาพประกอบ 434378395 / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ทำเอาใจหายใจคว่าไปตามๆ กัน นึกว่าเจ้าคนโง่คนอื่นจื่อจางจะตายเสียแล้ว แต่จะพูดให้ถูกก็ต้องบอกว่าเขาเจ็บจริงตายจริงนั่นล่ะคะ แต่ว่าในโลกของเงาเพลิงฯ ต่อให้ตายไปแล้วก็ยังมีฟื้นคืนชีพได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าคุณพ่วงตำแหน่ง 'พระเอก' ของเรื่องด้วยแล้ว

มาติดตามกันต่อว่าจู่จู่จะมีขั้นตอนเช่นไรในการชุบชีวิตอื่นจื่อจาง ใช้เวลานานขนาดไหน เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นบ้างในระหว่างนั้น พวกศิษย์พี่ที่ตอนนี้อยู่กันกระจัดกระจายล่ะ แต่ละคนเป็นอย่างไรกันบ้าง แล้วไหนจะรัชทายาทโรคจิตซึ่งได้ไฟสวรรค์ชนิดที่สี่มาอยู่ในมือ จู่จู่จะไล่ตามทันกาลหรือไม่ เรื่องราวมากมายอัดแน่นอยู่ใน 'เงาเพลิงสะท้านปฐพี' เล่มเจ็ดนี้แล้วค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * จูจู ชื่อเดิมคือ 'ตันหวง' สตรีศักดิ์สิทธิ์ของสกุลตัน เพื่อหลบซ่อนจากหูดาและเงื้อมมือรัชทายาทแคว้นตัน นางจึงต้องอยู่ในร่างของเด็กสาวบ้านนอกที่ไม่มีทะเบียน สักกระผีก ทว่ากลับมีร่างแยกวิญญาณไฟเป็นลูกหมูที่ร้ายกาจยิ่ง
- * อื่นจื่อจาง นายน้อยสืบสกุลหลินแห่งแคว้นอู่ คุณสมบัติดีเยี่ยม มีพลังธาตุเดี่ยวสายน้ำแข็งอันหาได้ยาก
- * เฟินปี้ซัน อาจารย์ราชาพิณ นักหลอมโอสถอัจฉริยะของสกุลตัน และเคยเป็นสตรีศักดิ์สิทธิ์ของตระกูลก่อนหน้า จูจู กลับมามีชีวิตอีกครั้งในรอบสามพันกว่าปี
- * ตันเถิง นักหลอมโอสถชั้นแปดชั้นยอด อดีตเคยเป็นถึงผู้อาวุโสสามสกุลตัน แต่กลับทรยศตระกูลมาเข้าร่วมกับราชวงศ์สกุลเยียน ปัจจุบันเป็นผู้ดูแลวิหารตันเสิน
- * แมงมุมพิษเยิน ผู้ฝึกตนปีศาจชั้นแปดชั้นยอด ทำข้อตกลงกับราชวงศ์สกุลเยียนเอาไว้ว่าจะคอยเฝ้าพิทักษ์คลังสมบัติของพวกเขา มีความแตกฉานเรื่องข่ายอาคม

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

61

เปลวไฟสีเขียวมรกตค่อยๆ สลายตัวไป พญาหงส์วิญญูณไฟ
แหงนหน้าพ่นยาลูกกลอนสี่ทองอร่ามสองเม็ดออกมา

ยาลูกกลอนเพิ่งจะออกจากตัวพญาหงส์ก็มีหมอกสีขาวตลบฟุ้ง
กลางมวลหมอกมีพลังชีวิตไร้สิ้นสุดเล็ดลอดออกมา ประหนึ่งว่าได้เกิดเป็น
จักรวาลเล็กๆ สองจักรวาล

ขณะอยู่ในสภุคตัน จูจูเคยได้เห็นยาลูกกลอนชั้นเก่ามาแล้ว แต่
ถึงจะเป็นสภุคตัน มันก็ยังเป็นสมบัติล้ำค่าหายากอย่างที่สุดเช่นกัน

ผิวนอกของยาลูกกลอนชั้นเก่าโดยทั่วไปจะมีภาพลวงตาวนเวียนอยู่
ภาพลวงตานี้มีความเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติพิเศษของยาลูกกลอนนั้นๆ
เกิดขึ้นจากการสื่อสั่นของกับหลักการฟ้าดิน ยิ่งภาพลวงตาชัดเจนทรงพลัง
เท่าไร คุณภาพของยาลูกกลอนก็ยิ่งสูงเท่านั้น

เคยมีตำนานกล่าวว่า มีผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ได้รู้แจ้งในฟ้าดิน

เนื่องจากได้มองดูภาพลวงตาของยาลูกกลอนชั้นเก้าชั้นสูงสุด จากนั้นก็ทะลวงผ้าขีดจำกัดเลื่อนขึ้นเป็นผู้ฝึกตนชั้นมหายาน

ภาพลวงตาที่เกิดจากยาลูกกลอนสองเม็ดนี้ชัดเจนกว่าที่เกิดจากยาลูกกลอนชั้นเก้าทั้งหมดที่จู่เคยเห็นในสมัยก่อนมาก เมื่อลองสี่ส่นองอย่างละเอียดก็รู้สึกเพียงว่าลึกล้ำไร้ที่สิ้นสุด ทว่ายามนี้จู่จู่ไม่มีแก่ใจจะไปสัมผัสตระหนักรู้อะไรโดยสิ้นเชิง

นางหยิบกล่องหยกออกมา ใส่ยาลูกกลอนทั้งสองเม็ดลงไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เปิดประตูห้องโถงเตรียมไปบอกชาวดีใหญ่หลวงนี้ต่อจิ้งจอกปีศาจ

นอกห้องโถง จิ้งจอกปีศาจกำลังรอดคอยอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าเป็นกังวล จู่จู่มีพลังวิ่งมาถึงหน้าเขา ชุกล่องหยกขึ้นก่อนว่า "ข้าหลอมออกมาได้แล้ว! ลูกกลอนมหาสังสารวัฏชั้นเก้า!"

ร่างจิ้งจอกปีศาจสายอินออน รวบตัวจู่จู่ไว้กลางพุดด้วยความดีใจ "จริงหรือ! ดีเหลือเกิน! ดีเหลือเกิน!"

ด้วยอารามดีใจ จู่เองก็ล้มจะถีอสาที่เขาตะเนื่อต้องตัวนางอีกแล้ว "พวกเรารีบนำยาลูกกลอนไปให้ผู้อาวุโสเฝินกินกันเถอะ! เพียงไม่นานนางก็จะฟื้นชีพหรือไม่!"

"ใช่! ใช่!" จิ้งจอกปีศาจปล่อยตัวจู่จู่ออก ก่อนใช้มือหนึ่งจูงนางไปยังห้องโถงข้างๆ

ครั้นอารมณ์ชื่นบานของจู่จู่คลายลงก็พลันพบว่ามือของจิ้งจอกปีศาจเย็นเฉียบอย่างน่าประหลาด นางหันไปมองหน้าของจิ้งจอกปีศาจแวบหนึ่งด้วยความแปลกใจ แล้วก็ต้องตกใจจนสะดุ้งโหยงในทันที

ภาพจิ้งจอกปีศาจในความทรงจำล้วน 'สดใสเจิดจ้า' เปี่ยมชีวิตชีวา แต่จิ้งจอกปีศาจตรงหน้านักลับซุบเซียวจนน่ากลัว ประหนึ่งว่าแค่ลมพัดมาก็ทำเขาปลิวได้แล้ว

"ท่าน...ท่านเป็นอะไรไป" ในใจจู่จู่มีความไม่สบายใจแรงกล้า พริ้งพู่ขึ้นมา ระหว่างที่นางหลอมยาถูกกลอนอยู่เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ กลิ่นอายของจิ้งจอกปีศาจเบาบางอ่อนแออย่างที่สุด ไม่เหมือนสภาวะที่ผู้ฝึกตนปีศาจชั้นแปดควรมีโดยสิ้นเชิง

นางพลันนึกถึงสิงโตเพลิงสามตาของสี่อั้งลี่ผู้เป็นศิษย์พี่สามชั้นได้ วันนั้นขณะมันเสียลูกกลอนปีศาจไปแล้วตบะตกจากชั้นตกลงไปชั้นสี่ บนตัวมันก็มีกลิ่นอายทรวดโถมที่คล้ายกับจิ้งจอกปีศาจยิ่งยวดกำจายออกมา

จิ้งจอกปีศาจยิ้มน้อยๆ ก่อนพูดอย่างไม่ใส่ใจ "ข้าไม่เป็นอะไร นำยาถูกกลอนไปให้อาซิ่นกิน ประสานรวมร่างกายและดวงจิตของนาง ขึ้นใหม่ก่อนค่อยมาว่ากัน"

ใจจู่จู่หล่นวูบ แต่ก็รู้ว่าสำหรับจิ้งจอกปีศาจนั้นไม่มีเรื่องใดสำคัญไปกว่าการฟื้นคืนชีพของเฟินปี้ซิ่นอีกแล้ว นางจึงได้แต่อดใจไว้ไม่พูดอะไร ล้วงยาถูกกลอนช่วยเสริมพลังจำนวนมากออกมาจากนอกเสื้อก่อนยื่นให้จิ้งจอกปีศาจ "ท่านกินยาถูกกลอนลงไปสักหน่อย มิเช่นนั้นผู้อาวุโสเฟินปี้ซิ่นมาเห็นท่านมีสภาพเช่นนี้คงจะเสียใจ"

จู่จู่ใจเอ๋อถึงเฟินปี้ซิ่น จิ้งจอกปีศาจก็รับยาถูกกลอนไปกินด้วยความเชื่อฟังทันทีอย่างที่คิดไว้

จิ้งจอกปีศาจรับกล่องหยกใส่ลูกกลอนมหาสังสารวัฏจากในมือของจู่จู่

ไปด้วยความระมัดระวังยิ่ง ก่อนจะส่งยาลูกกลอนเข้าไปในปากของเฟินปี่ซิ่น ใช้พลังฤทธิ์เคลือบมันเข้าไปในท้องนาง จากนั้นก็ตืดนิ้วเบาๆ หยาดเลือดหยดหนึ่งของเฟินปี่ซิ่นก็ตกลงบนจี๋ทองแดงตรงคอของนาง

จี๋ทองแดงนั้นเปล่งแสงทองออกมาครอบร่างเนื้อของเฟินปี่ซิ่นไว้ทันที กลางแสงทองมองเห็นได้รางๆ ว่าตำแหน่งจุดตันเถียนของเฟินปี่ซิ่นมีลมหมุนเล็กๆ ก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ ลมหมุนค่อยๆ ขยายใหญ่จนครอบคลุมแสงทองและร่างของเฟินปี่ซิ่นไว้ตรงกลางเช่นกัน

"อาชีนรีบฟื้นขึ้นมา ข้าสร้างร่างเนื้อใหม่ให้ท่านแล้ว ลูกกลอนมหาสังสารวัฏก็ป้อนให้ท่านกินลงไปแล้วเช่นกัน รีบฟื้นขึ้นมามองข้าสักหน่อย" จิ้งจอกปีศาจพูดอย่างอ่อนโยน เขาขอเวลานี้มานานเหลือเกิน จนนึกว่าตนเองจะต้องรอไปตลอดกาลแล้ว

ลมหมุนเกิดอยู่หนึ่งวันเต็มๆ กว่าที่จะสลายหายไป เผยเฟินปี่ซิ่นที่ยังคงหลับลึกอยู่ตรงกลางออกมา ด้านนอกร่างนางปกคลุมด้วยเส้นแสงสว่างจ้าทบซ้อนหลายชั้น ดูประหนึ่งเป็นรังไหมขนาดยักษ์ห่อหุ้มนางไว้อย่างแน่นหนา

จิ้งจอกปีศาจกับจูลูฉ้วนรู้สึกได้ว่าร่างกายของนางที่กลางรังไหมแสงคล้ายจะมีสัญญาณชีพเกิดขึ้น สัญญาณชีพเล็กๆ นี้กำลังแผ่ขยายด้วยความเร็วอันเหลือเชื่อ

เมื่อนางมีสัญญาณชีพกลับคืนมาทั่วทั้งร่างก็น่าจะได้เวลาฟื้นคืนชีพของนางแล้ว

จิ้งจอกปีศาจนั่งอยู่ริมเตียงหยก พุดด้วยเสียงแผ่วเบา "ต้องรออีกนานเท่าไรนางถึงจะฟื้น"

จู่จู่สายหน้าตอบว่า "ข้าเองก็ไม่รู้ ท่าน...ท่านเป็นอะไรไปกันแน่" เทียบกับเฟิ่นปี้ซิ่นที่ไม่เคยได้สัมผัสศตลुकคลีเท่าไรนัก นางเป็นห่วง จี้จอกปีศาจมากกว่า สภาพของจี้จอกปีศาจผิดปกตಿಯ่างมาก

จี้จอกปีศาจเห็นเฟิ่นปี้ซิ่นยังไม่ฟื้นในเร็วๆ นี้แน่นอนก็ถอนหายใจด้วยความจนใจ ก่อนจะเล่าเรื่องที่เกี่ยวเนื่องกับเกี่ยวเนื่องที่มาหาถึงที่ ขณะจู่จู่ปิดด้านหลอมยาถูกกลอนอยู่ก่อนหน้า

"พวกเขาเพียงแต่คิดว่าวิชาลวงตาของข้าร้ายกาจ กลับคิดไม่ถึงว่า ไม้ตายที่แท้จริงของเผ่าจี้จอกมาชาติคือวิชาลวงใจ ล่อลวงใจคน นำวน่า กิเลสในใจคนจนทำให้พวกเขาทำพฤติกรรมประหลาดที่ปกติไม่ทำออกมา นับประสาอะไรกับเกี่ยวเนื่องที่เขานั้นที่มีความคิดจะฆ่าเกี่ยวเนื่องอยู่ก่อนแล้ว ข้าแค่เร่งให้เขาลงมือก่อนเวลาเท่านั้น" จี้จอกปีศาจพูดถึงเรื่องนี้ก็ยังคง ภาคภูมิใจกระหึ่มใจสุดแสน

"ตะบะของพวกเขาสองคน...การที่ท่านจะใช้วิชาลวงตาวิชาลวงใจ เล่นงานพวกเขาได้มิใช่เรื่องง่ายเลยกระมัง ท่านได้รับบาดเจ็บหรือไม่" จู่จู่ถามอย่างระมัดระวังยิ่ง

อันที่จริงในใจนางมีคำตอบอยู่แล้ว การที่จี้จอกปีศาจจะเล่นงาน ผู้ฝึกตนที่มีตะบะสูงกว่าเขาถึงสองคนให้ได้พร้อมกันโดยที่อีกฝ่ายไม่รู้ตัว แถมหนึ่งไหนันยังมีไฟมาเผาเก้าชั้นฟ้าอยู่ในมือ สามารถมองทะลุวิชาลวงตา ทั้งปวงได้อีก นี่มิใช่เรื่องง่ายตายโดยสิ้นเชิง จะต้องเสียค่าชดเชยใหญ่หลวง อย่างแน่นอน

จี้จอกปีศาจยิ้มก่อนว่า "ลูกกลอนปีศาจของข้าใกล้จะแตกเต็มที แล้ว..."

"อะไรนะ!" จูจู่กระโดดตบสูงขึ้นมา ไม่อยากเชื่อหูตัวเองเลยจริงๆ
ความคิดเชื่อมโยงอันน่ากลัวในใจนางถึงกับกลายเป็นความจริง

"ทำอย่างไร...ต้องทำอย่างไรถึงจะทำให้มันกลับคืนสภาพเดิมได้"
จูจู่เอ่ยถามเสียงเครือ

จิ้งจอกปีศาจอุตส่าห์รอมาจนถึงวันที่ฝนปี๋ขึ้นจะฟื้นคืนชีพได้แล้ว แต่
ตัวเขากลับต้องถูกกลอนปีศาจแตก กลับคืนร่างเดิม นึกถึงว่าจิ้งจอกปีศาจ
รอคอยอย่างหอยเหงามาตลอดสามพันกว่าปี สุดท้ายยังคงไม่อาจลงเอย
กับฝนปี๋ขึ้นได้ นางก็เศร้าใจจนแทบอยากปลั่งเสียงร้องไห้โห้อออกมา

ทำไมถึงเป็นเช่นนี้!

จิ้งจอกปีศาจยื่นมือไปเช็ดน้ำตาบนหน้านางก่อนพูดยิ้มๆ "เจ้าก็รู้ว่า
มันแก้ไขอะไรไม่ได้ ข้ายังทนได้อีกสักพัก ข้าอยากให้อาชีนเห็นสภาพ
หลังกลายเป็นคนของข้า นางหวังให้ข้ากลายเป็นคนในเร็ววันมาโดยตลอด...
เจ้าว่าข้ามีสภาพเช่นนี้ นางจะต้องชอบแน่นอนใช่ไหม"

จูจู่ร้องให้พลางออกแรงพยักหน้า

"ไม่ต้องเศร้าใจไป เรื่องทั้งหมดนี้ข้ายินยอมพร้อมใจ ตอนนั้น
ข้าปกป้องอาชีนไม่ได้ ทำให้นางต้องตายเพราะข้า คราวนี้ข้านับว่า
ปกป้องนางได้แล้ว ต่อให้ต้องกลับคืนร่างเดิมก็ไม่เห็นเป็นไร ถ้าอาชีนยินดี
รอข้า ข้าก็จะบำเพ็ญตนใหม่ ขอเพียงพวกเราได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันก็พอแล้ว"
จิ้งจอกปีศาจมองฝนปี๋ขึ้น สีหน้านิ่งสงบจนถึงขนาดมีแววปีติยินดีอยู่จางๆ
ไม่ว่าอย่างไรอาชีนของเขาก็ฟื้นคืนชีพได้แล้ว ในที่สุดเขาก็ทำได้แล้ว

"ในม้วนภาพนี้มีความทรงจำของข้าผนี้กอยู่ พอนางฟื้นขึ้นมาเห็นว่า
ข้ากลายเป็นคนแล้วนำมมองเพียงนี้จะต้องยินดีรอข้าอย่างแน่นอน วันหน้า

เมื่อข้าบำเพ็ญตนจนถึงขั้นห้าอีกครั้ง ถ้าอาชินไม่เด็ดฉันที่ว่าข้าน่ารำคาญ ก็ให้นางคืนม้วนภาพนั้นแก่ข้าแล้วกัน" จิ้งจอกปีศาจพูดติดตลก อยากจะหยอกให้จูลูสบายใจ

หากแต่จูลูหัวเราะไม่ออกจริงๆ

จิ้งจอกปีศาจมองจูลูอยู่ชั่วครู่ก่อนว่า "วิธีสร้างร่างเนื้อใหม่รวมถึงสมุนไพรวินิจฉัยและวัตถุดิบที่เกี่ยวข้องล้วนอยู่ในโถงใหญ่ที่ด้านหลังศิษย์พี่ของเจ้าน่าจะใช้ได้"

จูลูเงยหน้ามองไปยังเขาด้วยความตกใจ นางไม่เคยพูดถึงเรื่องของอื่นจื่อจางกับจิ้งจอกปีศาจ นางไม่แน่ใจว่าจะสามารถหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏออกมาได้สองเม็ดหรือไม่ ถ้าสุดท้ายได้เพียงเม็ดเดียว เช่นนั้นก็ต้องให้เฝินปี้ชินใช้ นางไม่อยากให้จิ้งจอกปีศาจต้องทุกข์ใจแทนนาง

อย่างมากก็แค่นำเมล็ดสายน้ำผึ้งสังสารวัฏกลับไปปลูก นางมีไฟเทียนอายุวัฒนะอยู่ในมือ ไม่ต้องใช้เวลาถึงพันปีก็น่าจะปลูกต้นใหม่ออกมาได้แล้ว

"เจ้าเป็นหญิงสาวแสนดี ตอนที่เจ้าบอกจะหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏให้ข้า ข้าก็รู้สึกแปลกใจแล้วว่าทำไมไม่สู้ เจ้าถึงมีความกล้าเช่นนี้ ข้าก็เลยแอบดูความทรงจำของเจ้า..." จิ้งจอกปีศาจยิ้มอย่างลึกลับโทษอยู่บ้าง

มีนาเล่า...ฝีมือสอดส่องใจคนของจิ้งจอกปีศาจช่างร้ายกาจโดยแท้ จูลูถึงกับไม่รู้สึกรู้สึกลับคิดว่านี่ก็เป็นเพราะนางไม่ได้ระวังตัวต่อจิ้งจอกปีศาจโดยสิ้นเชิง

เวลาล่วงเลยไปที่ละน้อย สัญญาณชีพของเฝินปี้ชินที่อยู่กลาง

รังไหมแสงยิ่งมายิ่งแรงขึ้น แต่กลิ่นอายของจิ้งจอกปีศาจกลับเบาบาง
อ่อนแผ่วลงทุกที จูจูไม่รู้ว่าควรหวังให้เวลาผ่านไปเร็วขึ้นหรือช้าลงดี

จิ้งจอกปีศาจรีบเร่งบอกเล่าประสบการณ์การสร้างร่างเนื้อใหม่
ให้เฟินปีขึ้นอย่างละเอียด เขารู้ว่าตนเองเหลือเวลาอีกไม่มาก จึงคล้ายว่า
อยากจะอธิบายมอบบหมายเรื่องทั้งหมดให้ชัดเจน

ทว่ายิ่งร่างกายเขาอ่อนแรงลง เวลาที่เขาเมื่อดีใจก็ยิ่งสั้นลง
ตามไปด้วย ถึงจะอยากพูดอะไรก็ตั้งสติไม่ได้แล้ว

ทั้งสองจิ้งนังรออยู่ริมเตียงหยกอย่างเงียบๆ จนต่อมาจิ้งจอกปีศาจ
ก็ถึงขนาดไม่มีแรงจะนั่งแล้ว เขาพยายามรักษาสภาพลูกกลอนปีศาจ
ภายในกายเอาไว้สุดกำลัง หากแต่ก็รู้ว่าตนเองทนได้อีกไม่นานแล้ว

จูจูพุงเขาให้นอนลงข้างกายเฟินปีขึ้น ภาวนาไม่หยุดให้เฟินปีขึ้น
รีบฟื้นขึ้นมาเห็นหน้าจิ้งจอกปีศาจเป็นครั้งสุดท้าย

ดวงจิตของเฟินปีขึ้นเข้าสู่ภาวะหลับลึกไปก่อนที่จิ้งจอกปีศาจ
จะเลื่อนชั้นกลายเป็นสัตว์ปีศาจชั้นเจ็ดพร้อมทั้งกลายร่างเป็นคน ความคิด
ที่ค้างอยู่ในใจจิ้งจอกปีศาจมาตลอดก็คือนางไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตา
หลังจากเขากลายร่าง

ฟู!

ท่ามกลางความเงียบสงัด รังไหมแสงพลันส่งเสียงแผ่วเบาออกมา
เส้นแสงโปร่งใสคล้ายว่าจะหายไปบ้างแล้ว

จูจูติดตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ จิ้งจอกปีศาจเองก็กระตุ้นสติตัวเอง
ก่อนหันหน้าไปมองเช่นกัน

ฟู ฟู ฟู...เสียงเล็กๆ ดังติดต่อกันไม่ขาดสาย รังไหมแสงโปร่งใส

สลายไปที่ละชั้นด้วยความเร็วที่สายตามนุษย์มองเห็นได้ ในที่สุดก็หายไปหมดสิ้น

เสียงหายใจ! เสียงหัวใจเต้น! เป็นเสียงหายใจและเสียงหัวใจเต้นของเฟินปี่ชิ่ง!

จิ้งจอกปีศาจมีสีหน้าสดชื่นขึ้นทันตาเห็น มือหนึ่งยันร่างขึ้นจ้องมองดวงหน้าของเฟินปี่ชิ่งแว่หนึ่ง

ขนตาของเฟินปี่ชิ่งสั้นไหวเบาๆ ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา...

นางมองจิ้งจอกปีศาจอย่างงุนงงอยู่บ้าง ผ่านไปชั่วครู่ในดวงตาก็ค่อยๆ ปรากฏแววปีติยินดีออกมา เอ่ยเรียกเสียงเบา "อาอู..."

นี่คือชื่อที่เฟินปี่ชิ่งตั้งให้จิ้งจอกปีศาจ ในโลกนี้มีเพียงนางคนเดียวที่เรียกเขาเช่นนี้

จิ้งจอกปีศาจหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนว่า "อาชิ่ง..." ในที่สุดเขาก็รอมมาถึงวันนี้! อาชิ่งของเขากลับมามีชีวิตอีกครั้งแล้ว!

รอยยิ้มของเขาค่อนโยนอย่างที่สุดและก็เปี่ยมรักลึกซึ้งอย่างที่สุดเช่นกัน มันราวกับเป็นดอกถ่าน* ที่บานสะพรั่งกลางราตรี เป็นสีล้วนสว่างไสวหนึ่งเดียวในโลก น่าเสียดายที่เวลาสั้นๆ เพียงพริบตาเดียวก็หายไปแล้ว...

แสงทองสว่างจ้าวบขึ้นมา เเงอร่างของจิ้งจอกปีศาจกลายเป็นพว้าเลื่อนเลื่อนลอย ทำยที่สุดก็สลายไปสิ้นต่อหน้าต่อตาเฟินปี่ชิ่งและจู่จู่เหลือเพียงจิ้งจอกสีดำตัวหนึ่งสองตาดาบิดสนิทหมอบนั่งอยู่บนตัวเฟินปี่ชิ่ง

* ดอกถ่าน หรือ Queen of the Night (ราชินีแห่งรัตติกาล) ชื่อวิทยาศาสตร์คือ Epiphyllum oxypetalum (DC.) Haw. ชาวไทยเรียกว่าดอกโบตัน เป็นพืชอิงที่เกาะบนต้นไม้หรือบนหลัก ดอกใหญ่สีขาวนวลส่งกลิ่นหอม มีกลีบดอกชั้นในสลบหลายชั้น จะบานเพียงคืนเดียวตอนเวลาราว 23.00 น. และหุบเวลาประมาณ 8.00 น. จากนั้นก็เหี่ยวเฉาไป จึงเป็นที่มาของสำนวน 'ดอกถ่านบานให้เห็นเพียงครู่เดียว' หมายถึงสิ่งสวยงามหรือเรื่องสุชาภาดูใจนั้นมีเวลาอายุที่สั้นมาก ต้องทะนุถนอมให้ดี

จู่จู่ก็ลืมฝีปาก สะกดกลิ้งไม่อยู่ น้ำตาไหลพราก

วันเวลาผ่านไปรวดเร็วราวกับติดปีก พรึบตาเดียวก็ผ่านมาสามเดือน ในที่สุดสภาพร่างกายของเฟินปี้ซิ่นก็ทรงตัว

ดวงจิตและตบะของนางอยู่นอกร่างเนื้อมานานเกินไป แม้ว่า จิ้งจอกปีศาจจะดูแลประคบประหงมมาโดยตลอด แต่ก็ยังคงอ่อนแอลงกว่า ในตอนแรกที่ร่างกายสมบูรณ์เต็มทีอย่างไม่อาจเลี้ยงได้ ตบะก็ตกจาก ชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายลงไปช่วงกลางเช่นกัน

นี่เป็นเพราะลูกกลอนมหาสังสารวัฏที่จู่จู่หลอมมีคุณภาพดีพอ มิเช่นนั้นเกรงว่าตบะถอยไปถึงช่วงต้นของชั้นกำเนิดใหม่ก็มีโชเรื่องแปลก เลย

เฟินปี้ซิ่นดูม้วนภาพผนึกความทรงจำของจิ้งจอกปีศาจที่เขาทิ้งเอาไว้ ก็เข้าใจเรื่องทุกอย่าง นางกอดจิ้งจอกปีศาจที่กลับคืนร่างสัตว์ปีศาจแล้ว เอาไว้ หลังหลังน้ำตาเสียวๆ ได้พักหนึ่งก็เช็ดน้ำตาค่อนพาจิ้งจอกปีศาจ เตรียมเข้าปิดด่านกักตัว

"ข้าไม่อาจทำให้ทุกอย่างที่เขาทำเพื่อให้ข้าฟื้นคืนชีพต้องเสียเปล่า ข้าจะมีชีวิตอยู่อย่างดีเพื่อรอวันที่เขาจะกลายร่างเป็นคน" เฟินปี้ซิ่นแยมยิ้ม บางๆ ดูเด็ดเดี่ยวทั้งยังงดงาม

จู่จู่ไม่วางใจที่พวกเขาจะอยู่ที่นี้ต่อ ครั้นดวงจิตกับร่างใหม่ของเฟินปี้ซิ่น ปรับตัวเข้ากันได้พอสมควรแล้ว นางจึงเสนอให้อีกฝ่ายตามตนเองกลับไป แคว้นอู่ อย่างน้อยก็สะดวกแก่การหาสมุนไพรวินิจฉัยมาหลอมยาลูกกลอน ให้จิ้งจอกปีศาจ เขาจะได้กลับมาแข็งแรง เริ่มบำเพ็ญตนได้เร็ววัน

จิ้งจอกปีศาจรอเฟินปี่ขึ้นมาสวมพันกว่าปีแล้ว นางทนเห็นเฟินปี่ขึ้น
รอจิ้งจอกปีศาจอีกเป็นพันๆ ปีไม่ได้จริงๆ สัตว์ปีศาจเดิมที่ก็บำเพ็ญตน
ได้ซ้ากว่ามนุษย์ ยิ่งตอนนี้ตะบะจิ้งจอกปีศาจตกไปอยู่ชั้นสี่ กลับสู่ความโง่เขลา
ไร้สติปัญญา ความก้าวหน้าในการบำเพ็ญตนก็ยิ่งซ้ากว่าเดิม

เคราะห์ดียังดีที่ก่อนหน้านี้จู่จู่มีประสบการณ์ดูแลสิงโตเพลิงสามตา
นางมั่นใจว่าถ้ามียาลูกกลอนเพียงพอบวกกับมีไฟเซียนอายุวัฒนะ
จิ้งจอกปีศาจต้องฟื้นคืนตะบะชั้นห้า มีสติปัญญาอีกครั้งได้ภายในไม่กี่ปี
แน่นอน

เฟินปี่ขึ้นไต่ตรงรอดูเพียงเล็กน้อยก็พยักหน้าตอบตกลง

ถ้าที่พำนักของจิ้งจอกปีศาจมีชายอาคมลงตาที่เขาวางไว้ก่อนหน้านี้
พิทักษ์รักษาอยู่ ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั่วไปยากยิ่งที่จะค้นพบ ทว่า
เพื่อความปลอดภัย พวกนางยังคงเก็บของมีค่าภายในถ้ำที่พำนักพดิดตัวไว้
ทั้งหมด จากนั้นถึงออกเดินทางไปด้วยกัน

จู่จู่ได้ออกมาจากถ้ำที่พำนักครั้งแรกในรอบหลายเดือน ครั้น
มองเห็นสภาพด้านนอกก็ตกใจจนสะดุ้งโหยง

สถานที่ที่กว่าค่อนของเขาเตียนเฟิงนี่กลายเป็นผืนดินใหม่เขียวไปแล้ว
ในจำนวนนั้นมียอดเขาหลายลูกที่พังถล่มไร้ซึ่งสัญญาณชีวิตใดๆ ยอดเขา
อันเป็นที่ตั้งถ้ำที่พำนักของจิ้งจอกปีศาจยังนับว่าไม่ได้รับผลกระทบ รักษา
สภาพไว้ได้ค่อนข้างสมบูรณ์ดี หากแต่บรรดานกผึ่งโลहितกับอินทรีमार
กรงเล็บเหล็กที่เคยอาศัยอยู่บนยอดเขากลับหายไปไม่เหลือแม้แต่เงา

กลิ่นอายความตายที่กำลังลอยอยู่บนเขาเตียนเฟิงเข้มข้นรุนแรงเกินไป
บริเวณแถบนี้จึงไม่มีสิ่งมีชีวิตกล้าเข้าใกล้อีก

เห็นสภาพอนุจอณาตของเขาเตียนเฟิ่งแล้วก็จินตนาการได้ไม่ยากเลยว่าคุณภาพการต่อสู้ระหว่างจิ้งจอกปีศาจกับเยียนซือและเยียนซือเตียนในวันนั้นดุเดือดรุนแรงเพียงไร

เฟินปี้ขึ้นลูบจิ้งจอกปีศาจที่ปรือตาสับหงกด้วยท่าทางเกียจคร้านอยู่ในอ้อมแขนเบาๆ ในใจบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร

จู่จู่คิดถึงว่ามาก่อนหน้านี้เขาเตียนเฟิ่งจะเรียกไม่ได้ว่ามีทัศนียภาพงดงาม แต่ก็ไม่ได้แย่แยะเหมือนอย่างเวลานี้ เขาถูกนี้ตั้งอยู่ในจุดคับเกี่ยวระหว่างแคว้นซีและแคว้นจินพอดี้ บัดนี้ใกล้อายุความตายแผ่กระจายไปทั่วจนผู้คนเข้าใกล้ไม่ได้ ไม่รู้ทำให้ชาวห้าแคว้นฝั่งตะวันตกปวดหัวไปตั้งเท่าไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงชาวบ้านธรรมดาที่อาศัยอยู่บริเวณเขาถูกนี้

"ลูกหมู ไปเถอะ!" จู่จู่เตะลูกหมูในอ้อมแขน

หลังหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏเสร็จ พญาหงส์ก็เปลี่ยนมาเป็นลูกหมูอีกครั้ง จู่จู่รู้ว่านี่มีสาเหตุจากผืนกบนร่างลูกหมูยังไม่ถูกปลดออกหมดสิ้น เมื่อใดที่นางสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่ได้อย่างแท้จริงลูกหมูถึงจะทะลวงฝ่าผืนกส่วนสุดท้าย กลายร่างเป็นพญาหงส์ได้เต็มตัว

ลูกหมูร้องอ้อๆ สองทีก่อนถีบขาเหาะขึ้นกลางอากาศอย่างรวดเร็ว พนไฟต้นกำเนิดสี่เหลี่ยมทองใสบริเวณที่เคยถูกไฟบรลัยกลับแผดเผา

เปลวไฟที่สว่างบริสุทธิ์ทั้งยังเต็มเปี่ยมด้วยพลังชีวิตปกคลุมทั่วทั้งเขาเตียนเฟิ่งในพริบตา กลิ่นอายุความตายที่ตลบอบอวลไม่ยอมสลายไปถูกชำระล้างที่ละนิดท่ามกลางเปลวไฟโชติโชน ก่อนจะกลายเป็นควันขาวลอยกระจายไปตามลม

ฉับพลันนั้นก็มึนเสียดังเหมือนฟ้าลั่นลอยมาจากบริเวณใกล้ๆ

"ผู้ที่อยู่ด้านหน้าไซ้ผู้มีอาวุธหรือไม่"

เสียงนี้จู่จู่คืนหูนักจึงนึกดูเล็กน้อย เป็นหงผานปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่
ของสำนักจินหรง อีกทั้งเป็นนักหลอมของวิเศษชั้นเจ็ดผู้เลื่องชื่อลือนาม
ของห้าแคว้นฝั่งตะวันตกนั่นเอง

ตอนนั้นขณะอยู่ในเมืองซี เพื่อจะช่วยบรรดาศิษย์พี่นางได้รับร้อน
รวมร่างกับลูกหมู แล้วผลอปล่อยพลังกดดันของผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่
ช่วงปลายออกมาทำให้พวกหงผานตกใจ แถมพอคนเขามาหาถึงที่ นาง
ก็ยังหนีไปด้วยอารามตกใจ

วันนี้ได้ยินเสียงนี้อีกครั้ง สภาพจิตใจกลับต่างไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง
อย่างน้อยนางก็ไม่มีควมจำเป็นต้องหลบๆ ซ่อนๆ อีก

"ใช่แล้ว คารวะปรมาจารย์หง" จูจู่แปลงเสียงตอบ

เงาร่างหลายสายผลุบวบบจากขอบฟ้ามาถึงตรงหน้าจูจู่และเฝินปี้ซัน
ผู้มาทั้งห้าคนจูจู่ล้วนจำได้ทั้งสิ้น หัวหน้าคณะก็คือหงผาน ผู้ที่ติดตาม
อยู่ด้านหลังคือเปาเสียนผู้มีอาวุธใหญ่พิทักษ์แคว้นแห่งราชวงศ์แคว้นซี
ผู้เป็นศิษย์ของเขา ส่วนอีกคนที่ยืนอยู่ข้างหงผานกลับเป็นเกาชวนเซี่ยว
ปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่แห่งสำนักอื่นหนึ่ง เขาเองก็พาศิษย์สองคนร่วมทาง
มาด้วย คนหนึ่งคือฝิงเจี๋ย อีกคนคือหม่าจื่อต้า

ครั้นจูจู่มองเห็นเกาชวนเซี่ยวสามศิษย์อาจารย์ก็เหลือบตามอง
จิ้งจอกปีศาจแคว้นหนึ่งอย่างอดไม่ได้ รู้สึกอึดอัดขึ้นมาอยู่บ้าง

เซวียเถี่ยหลงศิษย์อีกคนของเกาชวนเซี่ยวตายด้วยวิชาดวงตาของ
จิ้งจอกปีศาจ แม้จิ้งจอกปีศาจจะเคยบอกว่าได้ใช้อาคมเปลี่ยนความทรงจำ
ของพวกเขาแล้ว แต่จูจู่ก็ยังคงเป็นกังวลไม่ได้อยู่ดี ถ้าพวกเขาเกิดนึก

เหตุการณ์บางอย่างตอนบางตอนขึ้นได้โดยจะมาแก้แค้นจึงจอกปีศาจ เช่นนั้น จะทำอย่างไรดี

ยังดีที่ผู้มามีจำนวนไม่มาก นางกับเฟินปี่ขึ้นรับมือได้ไหว

หงผานศิษย์อาจารย์เคยคบค้าสมาคมกับจูลูอยู่หลายครั้ง นับว่าเป็นคนคุ่นเคย พวกเขามองเห็นจากไกลๆ ว่าลูกหมูพ่นไฟใส่เขาเตี้ยนึ่ง จากกลางอากาศถึงคิดได้ว่าจูลูน่าจะอยู่บริเวณนั้นด้วย

ผลคือพอเหาะมาใกล้ จูลูหันหน้ามาหาพวกเขา หลังมองเห็น รูปโฉมนางชัดเจนก็อดจะตกใจจนสะดุ้งไม่ได้

พวกเขาจับแคว้นคู่เป็นพันธมิตรกัน สองฝ่ายมีการติดต่อสัมพันธ์กัน บ่อยครั้ง ตอนนี้จึงรู้แล้วว่าจูลูศิษย์หญิงของสำนักเชิงจื่อที่เอาชนะ คนจำนวนมากกลายเป็นผู้ชนะเลิศในงานประชันฝีมือนักหลอมไอสถ เมื่อไม่กี่ปีก่อนอันที่จริงคือต้นหวงสตรีศักดิ์สิทธิ์ของสกุลตัน และก็รู้เช่นกันว่านางเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะภายนอกเพื่อหลีกเลี่ยงการประหารจากราชวงศ์แคว้นตัน หากแต่คิดไม่ถึงเลยสักนิดว่านางจะมี รูปโฉมงดงามปานนี้

แม้แต่สตรีทางด้านข้างที่ร่วมทางมากับนางก็ยังคงามสะท้านใจ สตรีทั้งสองนางนี้ยืนอยู่ด้วยกันก็ทำให้หมู่มวลสาวงามหมองราศีได้เลย ที่เดียว

จะอย่างไรหงผาน เกาชว่นเซี่ยว และเปาเสียนก็มีตบะไม่ตื่นเขิน อีกทั้งอายุก็มากแล้ว ตะลึงในความงามเพียงชั่วครู่ก็ได้สติกลับมา ทว่า เฝิงเจี๋ยกับหม่าจื่อต่ากลับปากอ้าตาค้าง ไม่รู้ว่าควรตอบสนองอย่างไร โดยสิ้นเชิง

เปาเสียนก้าวขึ้นหน้ามาทำความเคารพจุกูและเฟินปี้ซิ่นเป็นคนแรก ปากก็ขานเรียกว่า "ผู้มีอาวุโส" เกาซวนเซี่ยวกระแอมไอแห้งๆ ทีหนึ่ง เฝิงเจี้ยกับหม่าจื่อต๋าถึงได้สติ กัมศิระชะทำความเคารพ

เฝิงเจี้ยในใจให้อารมณ์ดีกันยุ่ง ก่อนหน้านั้นนางเคยได้ยินอาจารย์ พูดถึงเรื่องของจุกูมาแล้ว แต่ในใจยังรู้สึกไม่ยินยอมอยู่บ้าง ถึงจะมี ชาติกำเนิดสูงส่ง มีตบะล้ำลึกเพียงไรก็ยังเป็นแค่หญิงอัปลักษณ์อยู่ที่ ผลคือวันนี้ได้มาเห็นรูปโฉมอีกฝ่ายกับตา ความภาคภูมิใจเล็กๆ นั้นของนาง ล้วนถูกตีแตกกระเจิงไม่เหลือหลงแล้ว

นี่ถึงความดูหมิ่นดูแคลนต่างๆ นานาที่ตนเองมีต่ออีกฝ่ายในตอนแรก เคราะห์ยังดีที่ไม่ได้แสดงออกนอกหน้าเกินไป มิเช่นนั้นตนเองคงได้ตาย ไร้ที่ฝังแน่

ผู้อื่นมีตบะถึงขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลาย แม้แต่อาจารย์ของตน อยู่ต่อหน้านางก็ยังคงต้องให้ความเคารพบนอบไม่กล้ากระทำการล่วงเกิน แม้แต่กระฝึกเดียว ตนเองเป็นเพียงผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานเล็กๆ ถ้าล่วงเกิน อีกฝ่ายเข้า ตายเป็นร้อยครั้งก็ยังไม่มีการออกหน้าช่วยเหลือ

หม่าจื่อต๋าถูกรูปโฉมงดงามของจุกูกับเฟินปี้ซิ่นทำให้หลงใหล จนสมองเลอะเลือน หากแต่ก็รู้ดีว่าผู้ฝึกตนหญิงสองท่านนี้มีโช่ผู้ที่ตน จะคิดเหลวไหลด้วยได้โดยสิ้นเชิง ดังนั้นเพียงไม่นานก็ปรับอารมณ์ ยืนเป็นตัวประกอบฉากอยู่ด้านหลังอาจารย์อย่างเรียบร้อยชื่อตรง

จุกูเองก็แนะนำเฟินปี้ซิ่นให้พวกหงผานได้รู้จักอย่างคร่าวๆ เพียง บอกว่าอีกฝ่ายมาจากสกุลตันเหมือนกัน มาร่วมทางกับตนเองด้วยความ บังเอิญ สองฝ่ายปราศรัยทักทายกันได้ไม่กี่คำ ลูกหมูก็ทำงานเสร็จ

แล้วกลับมาซุกเข้าอ้อมแขนจูจขอคำชมเชย

หงผานอาศัยจังหวะนี้ถามเรื่องที่พวกเขาเป็นกังวลที่สุด "ที่พวกข้ามาในวันนี้ก็เพราะเรื่องเขาเตียนเฟิง เขาเตียนเฟิงเกิดการเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวงภายในวันเดียว ไม่กี่เดือนมานี้แคว้นซีของพวกเรากับแคว้นจินล้วนปวดหัวกับเรื่องนี้ไม่ได้หยุดหย่อน ถ้าพวกข้าดูไม่ผิด การที่สถานที่แห่งนี้ปราศจากสัญญาณซีฟเป็นเพราะถูกไฟพิชเผาผลาญ?"

จูจพยักหน้าก่อนมองไปยังเฟินปี้ซิ่น เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงจิ้งจอกปีศาจจะให้คำอธิบายอย่างไรต้องให้นางเป็นผู้ตัดสินใจ

เฟินปี้ซิ่นอายุจริงมากกว่าจูจมาก การพูดการจาการจัดการเรื่องราวก็ชัดเจนกว่าอีกฝ่ายไม่น้อย "พวกเราเองขณะเดินทางผ่านบริเวณใกล้ๆ นี้ก็ได้ยินข่าวว่าที่นี้เกิดเรื่องประหลาด สันนิษฐานว่าอาจจะเกี่ยวข้องกับเยียนซือเทียนรัชทายาทแคว้นตันจิงได้มาดู การที่ที่นี้มีกลิ่นอายความตายแผ่กระจายไปทั่วว่าจะเกิดจากไฟบรรลัยกัลป์ของเยียนซือเทียน ตันหวงได้ใช้ไฟต้นกำเนิดชำระล้างแล้ว คงจะไม่มีอันตรายใดๆ อีก ทุกท่านวางใจได้"

ตัวหงผานเป็นนักหลอมของวิเศษ ขณะเดียวกันก็เป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องไฟ เมื่อครู่เห็นลูกหมูปนไฟจากไกลๆ ก็เดาได้แล้วว่ามันกำลังชำระล้างกลิ่นอายความตายในบริเวณนี้ ตอนนี้ได้ยินเฟินปี้ซิ่นพูดเช่นนี้จึงรีบแสดงความขอบคุณ

พูดตามตรงพวกเขามองดูที่นี้มาหลายเดือนโดยไม่มีปัญหาทำอะไรคิดไม่ถึงว่าสตรีศักดิ์สิทธิ์สกุลตันมาถึงก็คลี่คลายปัญหาได้อย่างง่ายดาย ในใจหงผานยิ่งนึกเคารพเลื่อมใสต่อจูจกว่าเก่า ขณะเดียวกันก็แอบนึก

ดีใจว่าแคว้นซีมีโซคตีใหญ่หลวง ถึงกับจับพลัดจับผลูได้ผูกมิตรไมตรีกับบุคคลที่เก่งกาจปานนี้ ทำให้สำนักจินทรของพวกเขาพลอยได้พันธมิตรที่มีฝีมือเลิศล้ำเพิ่มมาอีกคน

"เขียนชื่อเขียนร้ายกาจเพียงนี้ มิน่าถึงกล้าเสนอทำสัญญาสิบปีกับสามสำนักใหญ่" เกาชนวเขียวพลันพูดแทรกขึ้น

"สัญญาสิบปี?" จูกับเฟินปี้ขึ้นสบตากันก่อนย้อนถามด้วยความแปลกใจ

หงวานพูดเสียงเข้ม "มิผิด สามเดือนก่อนเขียนชื่อเขียนร่อนหนังสือประกาศต่อให้ล้าว่าจะปิดด่านกักตัวสิบปี หลังออกด่านกักตัวจะนัดสู้กับผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสามท่านจากสามสำนักใหญ่...ใช้หนึ่งสู้สาม ทางแคว้นผู้ได้ตอบตกลงแล้ว"

จูกับเฟินปี้ขึ้นมองหน้ากันเล็กน้อย ในใจนึกถึงคำคำหนึ่งพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย...แยะแล้ว!

พวกนางรู้สถานการณ์ของเขียนชื่อเขียนดี เนื่องจากถูกจิ้งจอกปีศาจล่อลวงยุยง เขียนชื่อเขียนถึงได้ลงมือจัดการเขียนชื่อก่อนกำหนด เวลาที่ต้องกำลังวุ่นกับการปิดด่านกักตัวดูดซับไฟมายาเก้าชั้นฟ้าในตัวเขียนชื่ออย่างแน่นอน เป็นเวลาที่กำลังความสามารถของเขาอ่อนแอที่สุดพอดี การที่เขาส่งคำทำสู้อย่างเปิดเผยชัดเจนว่าเป็นแผนประวิงเวลา

เขาบีบให้สามสำนักใหญ่ให้เวลาเขาสิบปีเพื่อที่เขาจะได้ทะลวงขึ้นชั้นมหายาน หลังจากสิบปีพอเขามีไฟสวรรค์สี่ชนิด อีกทั้งเลื่อนขึ้นชั้นมหายานสำเร็จ ผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสามท่านจากสามสำนักใหญ่สำแดงฝีมือพร้อมกันก็ไม่แน่ว่าจะทำอะไรเขาได้

โดยเฉพาะถ้าเขาหัวใจจัดการกับเยียนเจี้ยนตี้ผู้เป็นบิดาไปพร้อมกัน แล้วผสานรวมไฟสวรรค์ชนิดที่ห้าไปด้วย เช่นนั้นกำลังความสามารถก็ยิ่ง น่าสยดสยองกว่าเดิม ถึงเวลานั้นเกรงว่าคงยากจะมีใครรับมือเขาได้อีก

แต่เขากลับนับดีสู้อย่างเปิดเผยเช่นนี้ อีกทั้งประกาศชัดว่าจะใช้หนึ่งสู่อีกสาม ไม่ว่าจะอย่างไรสามสำนักใหญ่ก็เสียศักดิ์ศรีออกปากปฏิเสธไม่ได้

ที่ยิ่งร้ายกว่านั้นคือขอเพียงระหว่างสิบปีนี้คนของกลุ่มพันธมิตร แคว้นตันไม่เป็นฝ่ายกระทำการทำทนาย คนของกลุ่มพันธมิตรแคว้นอู่ ก็ล้วนไม่สะเดกจะลงมือจัดการพวกเขา มิเช่นนั้นก็อาจเจอคำครหาว่า ขวยโอกาสซ้ำเติมฝ่ายตรงข้าม

เยียนซือเทียนดูเหมือนกำเร็บเลิบसानโง่หังอวดดี แต่ก่อนจะลงมือจัดการเยียนซือกลับคิดแผนการแต่ละชั้นหลังจากนั้นเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

จู่จู่กับเฟินปี้ซิ่นรีบร้อนบอกลาพวกหงผานแล้วเร่งรุดกลับแคว้นอู่ ตามแผนการเดิม ไม่ว่าจะอย่างไรสิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้คือการสร้างร่างเนื้อใหม่ให้อินจื่อจาง เรื่องอื่นไว้ค่อยว่ากัน

เนื่องจากตบะของจิ้งจอกปีศาจตกไปอยู่ชั้นสี่ อีกทั้งจู่จู่กับเฟินปี้ซิ่น ต่างไม่ยอมยกปฏิบัติกับเขาอย่างไม่เป็นธรรม ดังนั้นระหว่างทางจึงมักหยุดพัก เพื่อหาอาหารสดใหม่มาให้เขา

ทางด้านจู่จู่ยังทำของอร่อยยกกองใหญ่ให้เขาทุกครั้งด้วยกลัวว่าเขาจะได้รับการบำรุงไม่เพียงพอ

"เจ้าทำเช่นนี้จะทำให้เขาเสียนิสัย" เฟินปี้ซิ่นประเมินมองจิ้งจอกปีศาจ

ที่อิมพุงกาง นอนแ่มึงส่งเสียงเรออยู่ในอ้อมแขนตนด้วยท่าทางเกียจคร้าน
ไม่รู้ว่่าควรว่่าเขาอย่่างไรดี

จ้ังจอกปีศาจในเวลานี้มีท่าทางเหมือนกับตอนที่นางกับเขาได้เจอกัน
ครั้งแรก คือห่่วงเล่นเกียจคร้านไม่ชอบบ่่าเพ็ญตน อีกรั้ทั้งชอบกินชอบนอน
และยังชอบคลอเคลียออกดอ้อนนาง เวลาอยากกินอะไรก็จ้ะแล่นไปประจบ
เอาใจจ้จจุ

นับตั้งแต้เขาพบว่าจ้จจุทำของอร่อยให้เขากินได้ อีกรั้ทั้งแทบจะไม้เคย
ปฏิเสธความต้องการของเขา เขาก็ยังทำตัวสั่นเทา แสร้งทำตัวน่่ารัก
น่่าสงสารไปหลอกกินหลอกดื่มจากจ้จจุเป็นประจ่า

ตอนนี้เขามีชีวิตแสนสุขขกว่าใครๆ สองคนงามแห่งยุค คนหนึ่งลงมือ
ทำน้่าแกงให้เขาทุกวัน อีกรั้คนอ้าอ้อมแขนอบอุ้มนุ่มหอมให้เขาจับหลับ
ทุกเวลา แถมยังเตรียมยาลูกกลอนจ้ำนวนมากที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย
และตบะของเขาให้เขากินต่างลูกอมอีกรั้ด้วย

เขาไม่ชอบอยู่ในกระเป้่าใส่สัตว์วิเศษ สตรีทั้งสองก็ตามใจเขา
ชีวิตนั้ันสุขสำราญยิ่งกว่าจักรพรรดิเสียอีกรั้

จ้ังจอกปีศาจสังเกตเห็นด้วยความฉลาดหลักแหลมอย่่างที่สดุว่่า
เฟินปี้ซึ้นคล้ายจะรู้สึกไม้ใคร่พอใจเขา จึงทำท่าทาง 'อ่อนแอบอบบาง'
ดูน่่าสงสารเป็นหนักหนาออกมาพลางฎ้โทษุ่กใช้ในอ้อมกอดนางทันที
คำติติงของเฟินปี้ซึ้นที่ให้จ้จจุเข้มงวดกับจ้ังจอกปีศาจมากขึ้นก็ถูกกลืนกลับ
ลงท้องไปหมดสิ้น

จ้ังจอกปีศาจก็คือจ้ังจอกมายา มีสติปัญญาหรือไม้ก็ล้่วนล่่อลวง
ใจคนได้ไม้ต่างกัน

วันนี้จึงจอกปีศาจจอมตะทะเลกินยาลูกกลอนที่จุกกับเฟินปี่ขึ้น
หลอมเตรียมมาไว้ให้เขาหมดเกลี้ยงแล้ว เฟินปี่ขึ้นจึงเสนอให้ไปหาซื้อ
สมุนไพรวิเศษในเมืองผู้บำเพ็ญเขียนบริเวณใกล้ๆ เพื่อมาหลอมให้เขาอีก
จำนวนหนึ่ง จุจตุศาทงเห็นว่าพวกนางอยู่บริเวณเขาฝานเจี้ยนพอดี
นางจำได้ว่าที่ตีนเขามีเมืองผู้บำเพ็ญเขียนอยู่เมืองหนึ่ง ไม่กี่ปีก่อนขณะนาง
กับพวกศิษย์พี่เดินทางไปขโมยเข็มทิศดวงดาวกระดูกมังกรจากคฤหาสน์
สกุลไท่แห่งสำนักฝานเจี้ยนก็รวมพลหยุดพักกันอยู่ในเมืองผู้บำเพ็ญเขียน
แห่งนี้

คฤหาสน์สกุลไท่ตั้งอยู่ในเมือง ทว่าตอนนี้จุกกับเฟินปี่ขึ้นย่อมไม่มีทาง
เห็นไท่อยู่ชืออยู่ในสายตา อีกอย่างจุกก็อยากจะรู้สถานการณ์ในปัจจุบัน
ของแคว้นอู่ ด้วยเหตุนี้สตรีทั้งสองจึงสวมศิลามายาอำพรางรูปโฉมและตบะ
แล้วเดินทางเข้าเมืองไปด้วยกัน

จึงจอกปีศาจคล้ายว่าจะรู้ความคิดของพวกนาง มันสะบัดตัวเล็กน้อย
เส้นขนสีดำสนิททั้งตัวก็กลายเป็นสีแดงเพลิง กลิ่นอายสัตว์ปีศาจถูกเก็บงำ
ลงไปแปดส่วน ดูมีลักษณะเหมือนสัตว์ปีศาจชั้นหนึ่งธรรมดาทั่วไป

"จึงจอกปีศาจฉลาดยิ่งนัก!" จุจเอ๋อชม ยังไม่มีสติปัญญาแท้ๆ
กลับรู้เรื่องราวเพียงนี้แล้ว ช่างหาได้ยากโดยแท้

ลูกหมูเอาจมูกุดันไปทั่วตัวจุกด้วยความหุดหู่ไม่พอใจ มันสละ
ภาพลักษณ์อำพรางตัวเองเสียดิบตีปานนี้มาโดยตลอด ไฉนจุกถึงไม่ชมมัน
บ้าง

สาวน้อยรูปโฉมธรรมดาอีกทั้งดูมีตบะเพียงชั้นฝึกปราดระดับห้า
สองคนเดินเข้าเมืองย่อมจะไม่เป็นที่สนใจใดๆ

พวกนางเดินวนรอบย่านการค้ารอบหนึ่งกลับพบว่าหอรวมทรัพย์
ที่เคยเปิดกิจการอยู่ในเมืองนี้ได้กลายเป็นร้านค้าชื่อว่า 'ร้านร้อยทรัพย์'
ไปแล้ว มุมขวาล่างของป้ายร้านค้ามีตราของสำนักฝานเจี้ยนอยู่

จู่คิดเพียงเล็กน้อยก็เข้าใจ สำนักฝานเจี้ยนเข้าพึ่งพาแคว้นตัน
ตอนนี้แคว้นตันกับแคว้นอู่เป็นปรปักษ์ไม่อาจอยู่ร่วมโลก สามสำนักใหญ่
ย่อมไม่อาจทำการค้าอยู่ในถิ่นศัตรูต่อไปได้

จู่ไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อสำนักฝานเจี้ยนแม้แต่กระดิกเดียว มี
ศิลาวิเศษก็ไม่อยากให้กระเด็นถึงมือพวกเขา ด้วยเหตุนี้จึงลากเดินปีซิ่น
ไปดูร้านค้าอื่นในย่านการค้าที่ขายสมุนไพรวิเศษโดยเฉพาะ เข้าไปไม่กี่ร้าน
ก็รวบรวมสมุนไพรวิเศษหลายสิบชนิดที่ต้องใช้ได้ครบ ยกเว้นก็แต่
'เครื่องกระเรียนดำ' ที่หามาเจ็ดแปดร้านถึงหาได้ในที่สุด

ถ้าหากทางหนึ่งจัดการห่อเครื่องกระเรียนดำให้พวกนาง ทางหนึ่ง
ก็พูดล้วงหัวเราะ "ยังดีที่พวกท่านมาเร็ว มิเช่นนั้นเครื่องกระเรียนดำสุดหายนี้
คงได้ถูกซื้อไปแล้ว"

"สัตว์ปีศาจล้ำค่าของบ้านไหนได้รับบาดเจ็บหรือ" จู่ถาม

เครื่องกระเรียนดำเป็นเพียงสมุนไพรวิเศษชั้นสอง ไม่ได้หายากอะไร
เลย แต่กลับเป็นส่วนผสมสำคัญใน 'ลูกกลอนรักษาสัตว์' ที่มีกใช้ในกา
รเยียวยารักษาสัตว์ปีศาจ ถ้ามีคนหาซื้อเป็นจำนวนมากเช่นนั้นก็ต้อง
เป็นเพราะสัตว์ปีศาจของตนได้รับบาดเจ็บ

ผู้ฝึกตนธรรมดามิ่แต่ยาลูกกลอนของตัวเองยังซื้อไม่ไหว
นับประสาอะไรกับการเตรียมยาลูกกลอนให้สัตว์ปีศาจข้างกาย อีกทั้ง
นักหลอมโอสถส่วนใหญ่ก็ดูแลคนหลอมโอสถสำหรับให้สัตว์ปีศาจใช้

ดังนั้นถ้ามีใครยอมลงทุนปานนี้ก็เป็นไปได้มากกว่าสัตว์ปีศาจของคนคนนั้น ต้องล้ำค่าอย่างยิ่ง

ถ้าแกฟังคำของจู่จู่แล้วก็ยกหัวแม่มือกล่าวชมเชย "เซี่ยนหญิงน้อย กล่าวเช่นนี้แสดงว่าเป็นผู้สันตในดานนี้ ได้ยินว่าคนของสำนักฝานเจี้ยน กำลังรวบรวมสมุนไพรวินิจฉัยชนิดนี้อยู่ ดูเหมือนว่า 'ปีศาจโคตะพาบ' ชั้นเจ็ด ตัวหนึ่งที่เลี้ยงอยู่ในสำนักพวกเขาจะได้รับบาดเจ็บสาหัส"

ปีศาจโคตะพาบพบเห็นได้น้อยยิ่งยวด มันมีนิสัยชอบความรุนแรง และยังมีรูปร่างใหญ่โต มีเพียงสำนักใหญ่ที่เลี้ยงดูไหว

ลักษณะภายนอกของมันคล้ายตะพาบ บนร่างกายมีกระดองแข็ง ขนาดยักษ์ เมื่อพบเจออันตราย หัวหางและขาทั้งสี่สามารถหดเข้าในกระดองได้ แม้การเคลื่อนไหวจะเชื่องช้า แต่มีพลังกำลังไม่รู้หมดรู้สิ้น บนหัวมีเขาขนาดยักษ์อยู่หนึ่งเขา ประกอบกับมีฟันและกรงเล็บที่แข็งแรงและแหลมคมไม่แพ้สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ใช้เป็นทัพหน้าในเวลาสู้รบก็มีพลังปะทะโจมตีมหาศาลจนน่าตกใจ

"เมื่อเร็วๆ นี้สำนักฝานเจี้ยนมีการต่อสู้ใดหรือ" จู่จู่เอ่ยถามอย่างสงสัยใคร่รู้อยู่บ้าง ในใจรู้สึกเป็นสุขบนความทุกข์ผู้อื่นยิ่งนัก

ถ้าแกเหลือบมองบริเวณรอบข้างแวบหนึ่งก่อนลดเสียงลงแล้วว่า "ได้ยินว่าพักก่อนสำนักฝานเจี้ยนยกพลใหญ่ไปแถบตะวันตกเฉียงใต้ คิดจะเล่นงานสำนักเซ็ง...เซ็งอะไรสักอย่าง แต่ไปถึงแล้วไม่เจอใครสักคน ด้วยเหตุนี้จึงได้ปล่อยปีศาจโคตะพาบออกมาทำลายสำนักของผู้อื่นอย่างอุกอาจ ผลคือต่อมาไม่รู้ใครเล่นงานปีศาจโคตะพาบนั้นจนบาดเจ็บสาหัส ทั้งยังฆ่าคนสำนักฝานเจี้ยนไปอีกไม่น้อย ระยะเวลาสำนักฝานเจี้ยน

ยังเที่ยวควานหาตัวคนลงมือไปทั่วสารทิศอยู่เลย"

ลุงได้ยินว่าเขาซึ่งจื้อถูกปีศาจโคตะพาบเที่ยวทำลายอย่างอุกอาจ ก็ทั้งโมโหทั้งเสียใจ

ไม่รู้ว่าเขากำลังจะเป็นอะไรหรือไม่ ในก้นบึ้งหัวใจนาง ที่นั่นคือ บ้านของนาง

ผู้ที่ทำให้ปีศาจโคตะพาบบาดเจ็บเป็นไปได้มากกว่าจะเป็นคนของ สำนักซึ่งจื้อ ทว่าสัตว์ปีศาจชั้นเจ็ดรับมือด้วยได้ไม่ง่าย เรื่องดีนี้เป็นใครทำ กันแน่

โหยวเซียนเร็นอาจารย์ใหญ่พาเหล่าผู้อาวุโสชั้นหลอมรวมไป เกาะอินหยางตั้งแต่เมื่อไม่กี่เดือนก่อนแล้ว อาจารย์กับอาจารย์หญิงเอง ก็ไปหาไฟสวรรค์ให้นาง น่าจะไม่ใช่พวกเขา

คนอื่นๆ มีตะบะอย่างมากก็ขึ้นสร้างฐาน เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้ สัตว์ปีศาจชั้นเจ็ดบาดเจ็บ เช่นนั้นคนที่เป็นไปได้มากที่สุดก็คือศิษย์พี่ใหญ่ ตีฉานซังแล้ว

หลังจากเกาะอินหยางไปรายงานข่าวยังสำนักซึ่งจื้อก็ไม่มี ข่าวคราวใดๆ ตลอดมา "ไม่รู้ว่าตอนนี้เป็นอย่างไบบ้าง ลุงอดนึกห่วงเขา ขึ้นมาไม่ได้"

เวลานี้เองผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรารถและขึ้นสร้างฐานกลุ่มหนึ่งก็เดินสาย เข้ามาในร้าน ชายวัยกลางคนผู้เป็นหัวหน้าเปิดปากพูดกับเจ้าแก้วว่า "ได้ยินว่าในร้านเจ้ายังมีเครื่องกระเรียนดำอยู่ พวกข้าเหมาทังหมด รีบไป หยิบมาเร็วๆ"

ผู้ที่พูดนี้ลุงแค่เห็นก็จำได้ เป็นไทโหย่วไฉฟอบ้านของคฤหาสน์สกุลไท

นั่นเอง

เจ้าแก๊กกล่าวตอบด้วยสีหน้าลำบากใจ "ต้องขออภัยด้วยจริงๆ เครื่องกระเรียนดำชุดสุดท้ายในร้านได้ขายออกไปหมดแล้ว" เขายังนับว่ามีจรรยาบรรณ ไม่พูดถึงสักคำว่าเครื่องกระเรียนดำเป็นजूและเฟินปี่ขึ้นชื่อไป ถึงขนาดว่าจริงใจไม่มองพวกนางสักแวบด้วย

जूเองก็ไม่อยากมากเรื่อง เฟินปี่ขึ้นเก็บกล่องหยกที่ก่อนหน้านี้รับมาจากเจ้าแก๊กเรียบร้อยแล้วทั้งสองก็ลุกขึ้นทำท่าจะจากไป

"ช้าก่อน!" ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานช่วงต้นที่มีผมสีดอกเลาและมีดวงตาสามเหลี่ยมทางด้านหลังไท่หย่อวไฉเอาตัวมาขวางทางไปของजू

"เอากล่องใส่ยาของพวกเจ้าออกมา! เครื่องกระเรียนดำนั้นเป็นพวกเจ้าสองคนซื้อไปกระมัง!" ผู้ฝึกตนตาสามเหลี่ยมแค้นเสียงพูด

ผู้ฝึกตนตาสามเหลี่ยมผู้นี้เป็นนักหลอมโอสถชั้นหนึ่งของโรงโอสถสำนักฝานเจี้ยน นามว่าจ้าวต้า เขาเข้าประตูมาก็ได้กลิ่นของเครื่องกระเรียนดำในร้านแล้ว รู้ว่าสมุนไพรวิเศษชนิดนี้ต้องเพิ่งถูกขายออกไปก็พอดีเห็นกล่องใส่ยากล่องใหญ่ในมือเฟินปี่ขึ้น จึงนึกสงสัยขึ้นมาทันที

ที่นี่เป็นถิ่นของสำนักฝานเจี้ยน พวกเขามีคนเยอะอิทธิพลมาก อีกทั้งเขาก็เป็นถึงผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐาน ย่อมจะไม่เห็นผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรอดตัวเล็กๆ อย่างजूกับเฟินปี่ขึ้นอยู่ในสายตา

เฟินปี่ขึ้นกับजूเพียงแต่ไม่อยากมากเรื่อง หาได้กลัวมีเรื่องจริงๆ ไม่เฟินปี่ขึ้นคร้านจะพูดมาก จึงยังคงเดินหน้าต่อไปโดยไม่หยุดฝีเท้า

จากนั้นจ้าวต้าที่ขวางทางอยู่ก็ร่างโงเงงถอยกรูดไปข้างหลัง

ท่ามกลางแววตาไม่ยอภาคีของคนที่ทั้งหลาย ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานที่ส่งฝ่าเผยคนหนึ่งถึงกับสะดุดธรณีประตุลัมกลิ้งลงกลางถนนเหมือนเด็กน้อยที่ยังเดินไม่คล่อง ก่อนจะหน้าซัดเป็นลมหมดสติไป

หากผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ปล่อยพลังกดดันเข้าไปใส่ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานผู้หนึ่งกะทันหัน เช่นนั้นฝ่ายหลังก็ไม่มีแม่แต่กำลังจะต่อต้านโดยสิ้นเชิง

คนที่มาด้วยกันกับเขาต่างตกใจอย่างหนัก พวกเขาไม่ใช่จ้าวต้าตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้รู้สึกเลยว่าเฟินปี้ซิ่นมีอะไรไม่ชอบมาพากล เพียงแต่เห็นจ้าวต้าจู่ๆ ก็มีอาการผิดปกติไปจึงรีบปราดไปพุงเขาขึ้นมา บางคนจ้องมองเฟินปี้ซิ่นด้วยสีหน้าไม่เข้าใจ และก็มีบางคนปล่อยจิตออกไปดูรอบๆ ด้วยอยากรู้อาจะมีใครแอบอยู่ในที่ลับแล้วลงมือโดยไม่ให้ตั้งตัวหรือไม่

แม้ไท่โหย่วไฉจะไม่ได้มีตบะสูงส่ง แต่ก็นับว่าเคยเห็นโลกมากทางหนึ่งส่งสายตาบอกให้ศิษย์คนหนึ่งของสำนักผานเจี้ยนที่อยู่ด้านหลังรีบไปส่งสัญญาณเตือน ทางหนึ่งก็ก้าวมาข้างหน้าก่อนว่า "ศิษย์พี่ของข้าท่านนี้กระทำการบู่มปาม หากล่วงเกินไปโปรดอย่าได้ถือสา ไม่ทราบว่ามีนางท่านนี้มีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร เป็นผู้พิเศษจากสำนักใดหรือ"

เฟินปี้ซิ่นตวัดตามองเขาปราดหนึ่งอย่างเย็นเยียบ ไม่มีท่าทางสนใจไยดี ด้วยฐานะผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ของนาง อีกทั้งยังเป็นถึงนักหลอมโอสถชั้นแปด ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานตัวเล็กๆ คนหนึ่งไม่มีสิทธิ์มาออกปากถามไถ่นาง

ท่าทีอริยาบทที่แสดงออกมาโดยธรรมชาติของนางทำให้ไท่โหย่วไฉไม่แน่ใจในพื้นเพนางยิ่งกว่าเดิมแม่จะเห็นอยู่หนใดว่าเป็นผู้ฝึกตนหญิง

ชั้นฝึกปรารถนธรรมดา แต่ถ้าววันนี้ปล่อยให้ศิษย์สำนักฝานเจี้ยนเสียนเรียบอย่างไม่กระจางแจ้งอยู่ในถิ่นของตัวเอง เกรงว่าคงจะชี้แจงต่อเบื้องบนไม่ได้

ไท่โหย่วไฉนึกหวั่นเกรงอยู่ในใจ แต่ศิษย์สำนักฝานเจี้ยนไม่มีคนที่เหลือกลับกระโดดออกไปตะโกนด่าลั่นพร้อมกับล้อมเฟินปี้ขึ้นและจู่จู่ไว้ที่กลางถนนแล้ว

เฟินปี้ขึ้นเคยได้ยินจู่จู่เอ่ยถึงเรื่องที่สำนักฝานเจี้ยนเข้าพึ่งพาราชาวงศ์แคว้นตัน ถ้ามิใช่ชอยาจจะไปถึงแคว้นอุ้โดยเร็วที่สุดจึงไม่ยอมมีเรื่องให้มากความ ต่อให้สำนักฝานเจี้ยนไม่มาหานาง นางก็คิดจะไปหาพวกเขาเพื่อระบายแค้นแทนจึงจอกปีศาจอยู่แล้ว ครั้นเห็นพวกเขาตามตอแยไม่เลิกราเช่นนี้ ความเดือดดาลก็พุ่งปรืดขึ้นมาทันที

นางไม่ได้ใจดีมีเมตตาเหมือนจู่จู่ สะบัดมือที่เดียวบรรดาศิษย์สำนักฝานเจี้ยนที่รุมล้อมเข้ามา ก็ลอยปลิวออกไปเหมือนกระดาษ จากนั้นนางก็ไม่สนว่าจะทำให้ใครตกใจหรือไม่ ลากจู่จู่ทะยานตัวขึ้นฟ้ามุ่งหน้าออกนอกเมืองเสียเลย

ที่นี่แต่ละคนล้วนรู้แล้วว่าผู้ฝึกตนหญิงสองนางนี้ไม่มีทางเป็นผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรารถนเด็ดขาด ไท่โหย่วไฉนรีบหยิบกระบี่บินออกมา ส่งไปชอกกำลังเสริมจากคฤหาสน์สกุลไท่

อีกด้านหนึ่งเงาร่างเล็กเตี้ยเงาร่างหนึ่งที่อยู่กลางฝูงชนผลุบเข้าตรอกมืดข้างถนนก่อนไต่ตามไปตามทิศทางที่เฟินปี้ขึ้นจากไปอย่างไม่กระโตกกระตาก

"พวกเขาถึงกับยังกล้าตามมาอีก?" เฟินปี้ขึ้นสังเกตเห็นว่าด้านหลัง

คล้ายมีคนตามมาไกลๆ ก็อดไม่ได้ที่จะตั้งจูนทั้งชั้น

จู่ๆก็พริบตา พูดอย่างไม่แน่ใจอยู่บ้าง "คนผู้นั้นดูเหมือนจะมี
ตบะชั้นหลอมรวมช่วงปลาย กลิ่นอายก็ดูจะคุ้นเคยยิ่ง..."

เฟินปี่ซิ่นพูดยิ้มๆ "เช่นนั้นพวกเราก็น่าจะถือว่าเป็นเทพเซียนจาก
แห่งหนใด"

เพียงไม่นานผู้ที่สะกดรอยตามมาทางด้านหลังก็ขี่กระบี่บินเข้ามาใกล้
ครั้นจู่ๆเห็นเงาร่างเล็กเตี้ยบนกระบี่บินก็สองตาลุกวาวทันที เอ่ยปากเรียกว่า
"ไซ่ศิษย์พีใหญ่หรือไม่"

"ศิษย์น้องเล็ก ไฉนเจ้าถึงเล่นมาที่นี่ได้ เจ้าสี่เล่า" คนผู้นั้นหัวเราะฮ่าๆ
ลั่นพลางเหาะมาหา จากนั้นก็เก็บศิลามายาบนร่างลง เผยรูปร่างหน้าตา
เหมือนเซียนเด็กออกมา

จู่ๆเองก็เก็บจี้ศิลามายาบนคอลงแล้วเหาะไปหาเขาเช่นกัน "ศิษย์พี
กำลังบำเพ็ญตนอยู่ที่แคว้นอู่ ข้ากลับมาจากเขาเตียนเฟิงก็เลยผ่านที่นี่
ศิษย์พีใหญ่ ไฉนท่านถึงมาด้วยเล่า"

ตีฉานซึ่งพูดอย่างโกรธแค้น "เรื่องมันยาว บิดามาจัดการเจ้าพวก
สารเลวสำนักฝานเจี้ยน พวกเราหาสถานที่คุยกันดีๆ เกอะ"

คนทั้งสามเหาะไปถึงหุบเขาบริเวณใกล้เคียงแล้วจู่ๆก็กล่าวแนะนำ
ให้ตีฉานซึ่งกับเฟินปี่ซิ่นได้รู้จักกัน

"เฟินปี่ซิ่นท่านนี้เป็นผู้อาวุโสจากสกุลตันของพวกข้า เขาเตียนเฟิง
เป็นถ้ำที่พำนักของนางกับจิ้งจอกปีศาจ ฟี่ซิ่น ท่านนี้คือตีฉานซึ่งศิษย์พีใหญ่
จากสำนักชิงจื่อของข้า"

เฟินปี่ซิ่นได้กลับมาใช้ชีวิตอีกครั้งก็ไม่อยากให้ผู้ใดเรียกตนว่าผู้อาวุโส

จึงเพียงเรียกขานกันเป็นพี่น้องกับอีกฝ่าย นางซาบซึ่งใจในเรื่องที่จู่จู่ทำให้นางกับจิ้งจอกปีศาจ ทำให้พลอยรู้สึกดีกับบรรดาศิษย์พี่ของจู่จู่ไปด้วย นางจึงเก็บศิลามายาลงทันที พบหน้าทักทายกับตี่ฉานซึ่งด้วยรูปโฉมเดิม

ครั้นที่ฉานซึ่งเห็นนางมีรูปโฉมงดงามไม่แพ้จู่จู่ก็ตะลึงงันคาที่ มองจนสองตาเบิกค้ำ ยังดีที่ตอนนี้เขามีสภาพเป็นเด็ก เฝินปี้ซึ่งจึงไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการล่วงเกิน

"ศิษย์น้องเล็ก พี่น้องในสกุลตันของเจ้ามีหน้าตาน่ามองเพียงนี้กันหมดเลยหรือ!" ตี่ฉานซึ่งแทบจะน้ำลายหยดออกมาตรงนั้น ทำไมเขาถึงไม่เกิดในสกุลตันนะ ได้เห็นสาวงามเลิศล้ำทุกวัน เขาคงรำลึกความสุขตายเป็นแน่!

เดิมที่เขาอิจฉาบรรดาศิษย์ชายบนเกาะอินหยางยิ่ง แต่ตอนนี้ไม่อิจฉาแล้ว สามารถกราบเข้าเป็นศิษย์ของสกุลตันได้สิถึงเป็นเรื่องที่ดีจริงๆ!

ทว่าตบะของเหล่าสาวงามสกุลตันจะสูงเกินไปหน่อยแล้วหรือไม่ 'พีซัน' ตรงหน้าผู้นี้ถึงกับมีตบะขั้นกำเนิดใหม่ช่วงกลาง เป็นศิษย์พี่ของพวกนางช่างกดดันเหลือเกิน!

อีกอย่างสาวงามเช่นนั้นก็ถึงกับถูกจิ้งจอกปีศาจหลอกไปแล้ว เฮ้อ! เหล่าสาวงามก็ชอบมองแต่รูปลักษณ์ภายนอก เขาต้องรีบสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่ให้เร็วที่สุด จะได้ล้างไขกระดูกเปลี่ยนเส้นเอ็นสร้างร่างกายขึ้นใหม่ มิเช่นนั้นเหล่าสาวงามต้องถูกเจ้าพวกหน้าอ่อนหลอกไปกันหมดแน่!

จู่จู่รู้สึกระอึกระอวนกับท่าทางเห็นงามของเขายิ่งนัก ยังดีที่เฝินปี้ซึ่งเพียงแต่เห็นว่าตี่ฉานซึ่งพูดไปประสาเด็ก จึงเพียงแต่ยิ้มโดยไม่ใส่ใจ จู่จู่

รีบเปลี่ยนประเด็นไปพูดว่า "ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านคิดจะจัดการคนสำนักผานเจี้ยนอย่างไร ปีศาจโคตะพาบของสำนักผานเจี้ยนเป็นท่านทำให้บาดเจ็บใช่หรือไม่ แล้วโฉนท่านถึงจำข้าได้"

"บิดาจำกำไลบนข้อมือเจ้าได้ ทั้งยังเห็นพวกเจ้าออกมาจากร้านขายสมุนไพร จึงได้ลองตามมาดู ทำให้ปีศาจโคตะพาบของพวกมันบาดเจ็บแค่ตัวเดียวนับเป็นอะไรได้ บิดาพักอยู่ในเมืองมาหลายวันแล้ว กำลังคิดอยู่ว่าจะมีวิธีอะไรทำให้เจ้าพวกสารเลวสำนักผานเจี้ยนนั้นตายอนาถ เจ้ามาได้พอดีเลย ถึงเวลานั้นบิดารับหน้าที่ฆ่าคน เจ้าก็รับหน้าที่วางเพลิง ฟ้าส่งมาคู่กันโดยแท้!" ตีฉานซั่งลับหมัด ไอสังหารพวยพุ่ง

เฝินปี่ชินพูดขึ้นยิ้มๆ "อย่าลืมนับข้าด้วยอีกคน"

ได้ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงกลางมาช่วยอีกแรงโดยไม่ต้องเสียอะไร ตีฉานซั่งดีใจเป็นล้นพ้น

จุจุมหดคำพูดกับพวกบ้าต่อสู้อีกสองคนนี่ยิ่ง จะอย่างไรตีฉานซั่งก็ไม่ใส่ใจโยกๆ จึงยังไม่มีแผนการเป็นขึ้นเป็นอันนัก จุจู่จึงเปลี่ยนไปถามเขาถึงสถานการณ์ในปัจจุบันของแถบตะวันตกเฉียงใต้ รวมถึงสิ่งที่เขาประสบในช่วงที่ผ่านมา

หลายเดือนก่อนตีฉานซั่งจากเกาะอินหยางเร่งรุดไปส่งข่าวยังสำนักเชิงจ้อเพียงลำพัง ผลคือไปถึงแล้วไม่พบใครสักคน เขาได้รู้ว่าโหยวเซียนเร็นผู้เป็นอาจารย์รวมถึงพวกผู้อู้อี้เจ้าสำนักได้ปิดสำนักเชิงจ้อพาผู้อาวุโสชั้นหลอมรวมไม่กี่คนรวมถึงศิษย์คนสำคัญจากไปเป็นการลับแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงตั้งใจจะกลับไปเกาะอินหยางก่อน ผลคือได้ล่วงรู้

โดยไม่คาดคิดว่าคนสกุลเหมยเจตนาฉวยโอกาสนี้หาเรื่องคนในครอบครัวของสื่ออั้งลวี่ เขาใช้เวลาพักหนึ่งจนจัดการเรื่องนี้เรียบร้อยก็มีคนจากสำนักผานเจี้ยนยกพลใหญ่มาถึงแถบตะวันตกเฉียงใต้ คิดจะเล่นงานสำนักเซ็งจื่อ

เหมือนที่เจ้าแกร้านสมุนไพร่ผู้นั้นเล่า ขณะคนของสำนักผานเจี้ยนรุดไปถึง เขาเซ็งจื่อก็ไม่มีใครอยู่แล้ว พวกเขาจึงปล่อยปีศาจโคตะพาบเที่ยวทำลายเขาอย่างอุกอาจด้วยความเจ็บใจ

ตี้ฉานซังได้รู้เรื่องนี้หรือจะอดรันทนไหว ด้วยเหตุนี้จึงอาศัยศิลามายากับน้ำจากบึงน้ำหนาวที่สามารถปิดกั้นกลิ่นอายได้ในมือ ลอบขึ้นไปกลางดึก ไข่วิชาไร้เสียงกับปีศาจโคตะพาบตัวนั้นจนมันบาดเจ็บภายในหวิดจะจบชีวิตคาที่

เป็นเพราะคนของสำนักผานเจี้ยนคิดว่าปีศาจโคตะพาบมีระดับชั้นเจ็ด เทียบได้กับผู้ฝึกตนช่วงต้นถึงช่วงกลางของชั้นกำเนิดใหม่ จึงไม่ได้ให้ผู้ฝึกตนระดับชั้นสูงมาติดตามข้างกายมันเป็นพิเศษ ผลคือทำให้ตี้ฉานซังลงมือได้สำเร็จราบรื่น ซ้ายยังลายนวลจากมาได้โดยที่ฆาตกรรมสำนักผานเจี้ยนไปได้ไม่น้อยด้วย

ขณะปีศาจโคตะพาบตัวนั้นบาดเจ็บสาหัสได้ตรึงจิตไว้กับตัวตี้ฉานซัง เขาจากมาได้ไม่นานก็ถูกปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่คนหนึ่งรวมถึงผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมอีกสามคนของสำนักผานเจี้ยนไล่ตามทัน

ถึงตี้ฉานซังจะเป็นอัจฉริยะและชำนาญการต่อสู้อย่างไรก็ยังเป็นแค่ผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมช่วงกลาง มีหรือจะต้านทานทานการโจมตีจากผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ได้ จึงได้แต่พยายามหลบหนีสุดชีวิต

สองฝ่ายข้าหนีเจ้าตามไปตลอดทาง ระหว่างทางตีฉานซึ่งถูกไล่ตามจนมิดแปดด้านจริงๆ จึงได้แต่หนีไปหลบในบึงน้ำหนาวที่อยู่ลึกในเขาเสวียนอู่ ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่คนนั้นหาร่องรอยของตีฉานซึ่งในบริเวณใกล้เคียงไม่พบก็ถึงกับเฝ้าอยู่ที่นั่นหลายเดือน

ตีฉานซึ่งหมดปัญญาทำอะไรได้จึงนำศิลาน้ำแข็งออกมาบำเพ็ญตนอยู่ใต้บึงน้ำหนาว วัตถุประสงค์อีกฝ่ายไปเลย

เขาอยู่ใต้บึงน้ำหนาวไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเพียงไร หลังจากครึ่งปีก็ผ่านไปก็โผล่ขึ้นจากบึง พบว่าผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่จากไปนานแล้วสำนักฝานเจี้ยนเองก็ถอนกำลังพลออกจากแถบตะวันตกเฉียงใต้หมดแล้วเช่นกัน

ด้วยนิสัยไม่ยอมเสียเปรียบของตีฉานซึ่ง ไหนเลยจะสะกดกลั้นความแค้นนี้ได้ เขาจึงลอบมาดักชุมนุมอยู่ที่เมื่อผู้บำเพ็ญเทียนล่างเขาฝานเจี้ยนแห่งนี้ ตั้งใจจะหาโอกาสแก้แค้น

ตีฉานซึ่งเล่าถึงตรงนี้ก็มีการภาควิมิกระหึ่มใจขึ้นมา เชิดหน้ายัดอกพูดกับจู่จู่ว่า "ศิษย์น้องเล็กเจ้ารู้สึกหรือไม่ว่าศิษย์พี่ใหญ่มีอะไรเปลี่ยนไป"

จู่จู่นิสัยของเขาดีจึงรีบเอ่ยชมว่า "ยินดีกับศิษย์พี่ใหญ่ด้วยที่เลื่อนถึงขั้นหลอมรวมช่วงปลายแล้ว!"

ตีฉานซึ่งหัวเราะหึๆ พลังว่า "ข้าอัดอั้นอยู่ใต้บึงน้ำหนาวคนเดียวมาครึ่งค่อนปีก็ได้เสียเวลาไปเปล่าๆ รอได้เจอเจ้าสักก่อนเถอะ จะให้เขาได้ประจักษ์ในวิชาของผู้ไร้เทียมทานในชั้นเดียวกันของบิดา! ศิษย์น้องเล็กถึงเวลานั้นเจ้าอย่าปวดใจเสียล่ะ วะสะฮ่า!"

จู่จู่หมัดคำพูดยิ่ง กะพริบตาปริบๆ พลังว่า "ก็ถ้าศิษย์พี่รองกับ

ศิษย์พี่สามไม่มีความเห็นอะไร..."

เขาจะพูดว่าตัวเองไร้เทียมทานในชั้นเดียวกัน คิดว่าอันจี้จางคงไม่น่าคัดค้าน ก็ทั้งสองอยู่คนละชั้นกันแล้วนี่นา

ตี้ฉานซึ่งเองก็ถามเรื่องที่จู่จู่ได้ประสบหลังจากกัน จู่จู่คิดแล้วก็เลือกจะบอกเรื่องสำคัญไปตามจริง ตี้ฉานซึ่งฟังแล้วสองตาเบิกโต เขาคิดไม่ถึงว่าพวกตนศิษย์ร่วมสำนักเพิ่งแยกย้ายกันได้ไม่ถึงปีจะถึงกับเกิดเรื่องมากมายเพียงนี้ ยิ่งอันจี้จางยิ่งหวัดจะสิ้นชีวิตอย่างถาวรแล้ว แต่ผลคือยังมีโชคดีในโชคร้าย ได้เลื่อนขั้นเป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ ทั้งพวกศิษย์พี่ไว้ข้างหลังอีกครั้ง

ตี้ฉานซึ่งทางหนึ่งเป็นห่วงและเห็นใจจู่จู่กับอันจี้จาง อีกทางหนึ่งกลับอดจะอิจฉาริษยาชิงชังอีกไม่ได้ จึงพูดด้วยความขุ่นเคือง "ไม่รู้ว่าดวงของเจ้าสิ้นดีเกินไปหรือแยเกินไป บิดาไม่มีปัญญาเป็นศิษย์พี่ใหญ่ได้แล้ว! นี่จะไม่เว้นช่องให้ชาวบ้านได้มีชีวิตอยู่เลยหรือ! บิดาตัดสินใจแล้ว! ไม่ต้องวางแผนอะไรทั้งนั้น พวกเรานุกไปสำนักผานเจี้ยนตรงๆ เลย! อยากรวยก็ต้องเสี่ยง ไม่นานหลังจากบิดาต่อสู้ถึงเป็นถึงตายแล้วอาจจะได้โอกาสสวนสนามเลื่อนขั้นอย่างรวดเร็วมากก็เป็นได้!" ตี้ฉานซึ่งขบเคี้ยวเคี้ยวฟันพลางว่า

จู่จู่หมดคำพูด อยากรู้เลื่อนขั้นไม่ต้องตั้งใจไปรณหาที่ตายก็ได้กระมัง สำนักขนาดใหญ่ที่มีกำลังความสามารถใกล้เคียงกับสามสำนักใหญ่แล้วอย่างสำนักผานเจี้ยนมิใช่ที่ที่จะนุกเข้าไปได้ง่ายๆ ถ้าพึ่งขायอาคมพิทักษ์เขา พวกตนก็ไม่เห็นว่าจะทำลายลงได้

นับประสาอะไรกับบนเขายังมีผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ห้าคนและ

สัตว์ประหลาดเผ่าที่ได้ข่าวว่าเข้าใกล้ชั้นมหายานเต็มทีอีกคนหนึ่ง
เฝ้าประจำการอยู่ แล้วไหนจะผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมอีกเกือบสามสิบคน
หากเข้าปะทะกันด้วยพลังจริงๆ เกรงว่าตายอย่างไรก็ยังไม่รู้เลย

ถ้าเฟินปี้ซิ่นยังอยู่ในช่วงที่สมบูรณ์แข็งแรงเต็มที่ก็ยังไม่พอพูดกันได้
แต่ตอนนั้นนางเฟิงจะคืนชีพ ตบะก็ถอยไปอยู่ชั้นกำเนิดใหม่ช่วงกลาง
สภาพร่างกายยังฟื้นคืนมาไม่เต็มที่ แม้จู่จะมีไฟสวรรค์สามชนิดอยู่ในมือ
กลับมีตบะช่วงปลายของชั้นกำเนิดใหม่อย่างครึ่งๆ กลางๆ ฝีมือและ
ประสบการณ์ต่อสู้ยังสู้ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั่วไปไม่ได้ด้วยซ้ำ ในขณะที่
ตำนานซึ่งนั้นมีประสบการณ์วิเวทต่อสู้เต็มเปี่ยม เสียตายก็แต่มีตบะ
ชั้นหลอมรวมช่วงปลาย

กลุ่มคนเช่นนี้จะไปสยบผู้เจ้านักผานเจี้ยน? เป็นเรื่องเพ้อพก
โดยแท้!

เฟินปี้ซิ่นคิดแล้วกลับว่า "มิผิด ถ้าจะกระทำการลับๆ ล่อๆ สู้ลงมือ
กันจริงๆ ให้หมดเรื่องหมดราวเสียดีกว่า"

จู่เบิกตากว้างมองนาง "ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรแล้ว ผู้อาวุโสของตน
ท่านนี้อ่อนอย่างน้อยๆ ก็อายุหลายร้อยปีแล้ว แต่ไฉนยังมีนิสัยมุทะลุวาม
เพียงนี้"

สองต่อหนึ่ง ความเห็นค้านของนางถูกโต้แย้งสองท่านปิดตกร่วมกัน
เฟินปี้ซิ่นรู้ถึงความวิตกกังวลในใจนางจึงพูดยิ้มๆ "การลงมือตรงๆ
ก็มีหลายวิธี พวกเรามีไซ้จะกำจัดสำนักผานเจี้ยนเสียหน่อย ก็แค่จะทำให้
พวกเขาเสียหน้าอย่างหนัก ศักดิ์ศรีบารมีถูกเหยียบย่ำ วิธีนั้นมิอยู่ดุ่มไป"

พวกเขาสามคนลงมือในคืนวันเดียวกันนี้... พาลูกหมูบุกตรง

เข้าฤดูหาลันสกุสไท่ เผาคฤหาสน์ใหญ่ทั้งหลังจนกลายเป็นซากปรักหักพัง
จู่จู่คิดถึงว่าในนั้นมีบ่าวรับใช้ธรรมดาไม่น้อยที่ไม่นับเป็นคนของ
สำนักผานเจี้ยนจึงเจตนาควบคุมไฟไว้ ไฟลุกลามไม่เร็วนัก เพียงแต่
ไม่ว่าจะดับอย่างไรไฟก็ไม่มอด ครั้นคนหนีไปได้เกือบหมดแล้วจึงเพิ่มพลังไฟ
ในฉับพลัน ปรึบตาเดียวกับเผาคฤหาสน์สกุสไท่จนวอด

จู่จู่เคยอยู่ในคฤหาสน์สกุสไท่หลายวัน พอจะรู้ว่าสถานที่ใด
ในคฤหาสน์มีของอะไรหรือมีใครอยู่ คนจึงไม่ได้รับบาดเจ็บเสียหายจาก
ไฟใหม้สัก แต่สมบัติพัสดุนที่สกุสไท่เก็บสะสมมาหลายปีกลับวอดวายสิ้น

จะว่าไปก็บังเอิญนัก มหาปรมาจารย์ไท่อู่ฉือกับศิษย์คนสำคัญ
อีกไม่กี่คนของสกุสไท่ลี้วนไปหาหรือเรื่องงานที่สำนักผานเจี้ยนพอดี
ในคฤหาสน์ไม่มีบุคคลสำคัญ ผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมสองคนที่เหลืออยู่
กระโดดออกมาก็ถูกตีฉานซังจัดการได้ง่ายดายสบายมือ

ครั้นไท่อู่ฉือและไท่เต้าเหมยสองพ่อลูกกลับมา พวกจู่จู่สามคน
ก็ถอนทัพไปอย่างปลอดภัยแล้ว เหลือทิ้งไว้เพียงสภาพพิเนาศและทะเล
กองใหญ่ ทำเอาไท่อู่ฉือพ่อลูกโมโหจนกระอักเลือดไปสามโองใหญ่

พวกเขายังไม่ทันได้หายใจหายคอ วันต่อมาประตูสำนักผานเจี้ยน
ก็ถูกคนเผาวอดภายใต้สายตาดำจับจ้องของธาริกานัล ขณะผู้ฝึกตน
ชั้นกำเนิดใหม่สองคนรุดมาถึง โจรวางเพลิงก็หนีไปไม่เห็นเงาแล้ว

พอเรื่องที่เหมือนการตบหน้าในทำนองเดียวกันนี้เกิดบ่อยเข้า
จู่จู่ เฝินปี้ซิ่น และตีฉานซังก็คร้านจะพยายามปกปิดฐานะตัวตน ตอนนี้
พวกเขาไม่มีอะไรต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ไม่ว่าเรื่องใดก็กล้าทำทั้งนั้น
ขอแค่ทำให้สำนักผานเจี้ยนตกที่นั่งลำบาก หวาดหวั่นระส่ำระสายได้ก็พอ

พวกเขาเพียงก่อความวุ่นวายในบริเวณรอบนอกสำนักฝานเจี้ยนด้วยความระมัดระวัง ไม่เข้าไปลึกในสำนัก ทำลายจุดหนึ่งเสร็จก็เปลี่ยนไปอีกจุด ทุกครั้งที่ตั้งฉานซึ่งออกทำลายจะส่งเสียงคำทอด้งลั่นไปด้วย จากนั้นคนจากอีกฝ่ายก็จะมาจัดการกับพวกเขา ถ้ารับมือไหวพวกเขาสามคนจะล่าแดงฝีมือ แต่ถ้าไม่ไหวหรือพบเห็นสิ่งไม่ชอบมาพากลก็จะสะบัดหน้าหนีไปทันที

จวบจนปัจจุบันสำนักฝานเจี้ยนมีปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่สองคน และผู้อาวุโสชั้นหลอมรวมอีกยี่สิบคนได้รับความเสียหายด้วยน้ำมือของพวกเขา มหาปรมาจารย์ที่ร้ายกาจที่สุดท่านนั้นกำลังปิดด่านคาบเกี่ยวเป็นตายทะเลงขึ้นชั้นมหายานอยู่พอดี รอเขาถูกบรรดาศิษย์ขอร้องดิดๆ กันบีบให้ออกด่านมา พวกจู่จู่สามคนก็จากไปไกลแล้ว

คนทั้งสำนักฝานเจี้ยนโมโหจนลมจับ ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ต่างก็ให้ความสำคัญกับฐานะของตนเอง ไม่เคยได้ยินมาก่อนจริงๆ ว่ามีใครทำพฤติกรรมเหมือนคนพาลเช่นนี้ ช้ายังมาที่เดียวถึงสองคน สำนักฝานเจี้ยนเสียหายเสียหายศักดิ์ศรีไปสิ้น อำนาจบารมีที่สั่งสมมาหลายปีแทบจะไม่มีเหลือ

62

ความเลื่อมใสศรัทธาที่ตีฉันทันซึ่งมีต่อเฟินปีขึ้นนั้นไหลหลังไม่ขาดสายตั้งน้ำในแม่น้ำ ถึงขนาดรู้สึกว่าได้พบผู้รู้ทำนอง* เลยทีเดียว ฝีมือกลั่นแก่งคนระดับนี้ช่างถูกใจเขาโดยแท้ แม้จะไม่มีโอกาสได้สู้จนหน้าใจ แต่เห็นคนสำนักฟานเจี้ยนประสาทเกร็งขมึง ถูกพวกเขาหลอกจนหัวปั่นก็ช่างสะใจเหลือเกิน

พวกเขาระบายแค้นกับสำนักฟานเจี้ยนแล้วก็รุดเดินทางไปแคว้นอู้อย่างสบายอกสบายใจ คนของสำนักฟานเจี้ยนอยากจะได้ไล่ตามไป ทว่าถ้าส่งผู้อาวุโสขึ้นหลอมรวมธรรมดาหรือศิษย์ขึ้นสร้างฐานไปก็เหมือนส่งไปให้คนกระเทีบเสียเท่านั้น ถึงเป็นปรมาจารย์ขึ้นกำเนิดใหม่ไปก็ใช่จะล่าถอยมาได้อย่างปลอดภัย ส่วนเรื่องให้มหาปรมาจารย์ลงเขาไปตาม

* ผู้รู้ทำนอง เป็นสำนวน หมายถึงเพื่อนสนิทที่รู้ใจ มาจากเรื่องเล่าในสมัยซุนชิว มีผู้เชี่ยวชาญการบรรเลงพิณนามว่าป้อหย่า และผู้ชำนาญการฟังเพลงพิณนามจิงจื่อซี ไม่ว่าป้อหย่าจะบรรเลงเพลงถึงสิ่งใด จื่อซีก็สามารถรู้ความรู้สึกและเห็นภาพตามทำนองของป้อหย่าได้ กระทั่งจื่อซีตายจากไป ป้อหย่าก็ตัดสายพิณไม่บรรเลงเพลงอีกเลย เพราะไม่มีใครจะเข้าใจเขาได้เท่าจื่อซีอีกแล้ว

สังหารล้างแค้นด้วยตัวเองนั้น ต่อให้พวกเขาลดศักดิ์ศรีลงได้ก็เกรงว่า
จะมีคนอื่นอาศัยจังหวะนี้มาโจมตีสำนักฝานเจี้ยนอีก ถึงเวลานั้นคงได้
ขายหน้าของจริงแล้ว

เขียนชื่อเทียนรัชทายาทแคว้นตันก็ดันมีหนังสือประกาศต่ออิดให้รู้ว่า
จะปิดด่านกักตัวสิบปี ในระหว่างนี้แคว้นตันไม่อาจตั้งชื่อเป็นการใหญ่โต
กับกลุ่มพันธมิตรแคว้นอู๋ได้ ก่อนหน้านี้นักฝานเจี้ยนได้ตัดสินใจแล้วว่า
จะเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ประมือกับคนของกลุ่มพันธมิตรแคว้นอู๋ง่ายๆ อีก
เพื่อไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามได้มีข้ออ้างฉวยโอกาสเล่นงานพวกตน

ดังเลไปดังเลมาก็ถึงกับทำได้แค่มองดูพวกตีฉานซึ่งสามคน
ลอยชายจากไป

ตีฉานซึ่งกับจู่ประกาศก็คงอยู่หลายหนว่านี่เป็นบุญคุณความแค้น
ระหว่างสำนักฝานเจี้ยนกับสำนักเซ็งจ้อ คนทั้งสำนักฝานเจี้ยนรู้้อยู่แก่ใจว่า
อีกฝ่ายมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับแคว้นอู๋ แต่กลับไม่อาจใช้เรื่องนี้
เป็นเหตุผลประณามแคว้นอู๋ได้

แม้แต่ท่านผู้เฒ่าที่สูงส่งเหนือใครท่านนั้นก็ยิ่งหวัดจะถูกทำให้โมโห
จนกระอักเลือดเป็นโง่งใหญ่เช่นกัน

ตลอดทางผ่านไปโดยไม่มีเรื่องอื่นใดเกิดขึ้น ครึ่งเดือนให้หลัง
พวกตีฉานซึ่งก็มาถึงเมืองฉงอู๋ในที่สุด

จู่จากไปเป็นหลายเดือน เหล่าบุคคลระดับสูงในสามสำนักใหญ่
ที่รู้เรื่องของอินจ้อจางต่างก็ทุกข์ร้อนกังวลใจ โดยเฉพาะหลินชี่ออง
เขาบ่นว่าหลินเจิ้นจินไปหลายหนว่าฉนถึงปล่อยยให้จู่จุนำหยาดเลือด
ของอินจ้อจางจากไปเพียงลำพัง

โชคดีที่ครึ่งปีมานี้ไม่ได้ยินข่าวร้ายอะไร วันนี้ในที่สุดก็เห็นजूกลับมา แถมข้างกายยังพาตี๋ฉานซึ่งกับผู้มีอาวุโสหญิงลึกลับจากสกุลตันอีกคนหนึ่ง มาด้วย มิหนำซ้ำนางยังเป็นถึงนักหลอมโอสถชั้นแปด ตะบะก็อยู่ชั้นกำเนิดใหม่ ช่วงกลาง เรื่องนี้เป็นข่าวดีที่น่าตื่นเต้นต่อกลุ่มพันธมิตรแคว้นอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย

जूกับตี๋ฉานซึ่งเดินมาถึงลานกว้างล่างเจดีย์อยู่เส้น ทุกอย่างที่นี่ยังคงเหมือนเก่า เวลานี้ใกล้ถึงวันงานชุมนุมขึ้นเจดีย์ที่จัดขึ้นปีละครั้งพอดี ภาพเหตุการณ์ขณะเจดีย์อยู่เส้นยอมรับเจ้าของเมื่อหลายเดือนก่อนถูกคนมากมายกล่าวขวัญกันอย่างออกรสออกชาติ สีหน้ายามมองไปยังเจดีย์อยู่เส้นของผู้ฝึกตนแทบทั้งหมดล้วนเปี่ยมไปด้วยแววเลื่อมใสใฝ่ฝัน

ลือกันว่าเจ้าของคนใหม่ของเจดีย์อยู่เส้นกำลังบำเพ็ญตนอยู่บนชั้นเก้า ไม่รู้ว่ายามออกด่านกักตัวจะมีหน้ามีตาเพียงไร ตอนนี้อันนี้อาจเป็นบุคคลที่เป็นที่รู้จักไปทั่วทั้งเมืองजू แต่กลับมีแค่มือกี้คนที่รู้ว่าบุคคลแสนโชคดีที่ทำให้พวกเขาต้องแหงนมองด้วยความอิจฉาบัดนี้ยังคงเป็นเพียงดวงจิตโดดเดี่ยว

ก่อนหน้านี้जूได้ทิ้งใบรายการวัตถุประสงค์ที่ต้องใช้ในการสร้างร่างใหม่ เอาไว้ ในระหว่างหลายเดือนมานี้สำนักเจ้าไช่พยายามสุดกำลังจนหามาได้ครบแล้ว เมื่อรวมกับมีบันทึกที่ได้มาจากจิ้งจอกปีศาจตลอดจนสมุนไพรวิเศษ และวัตถุประสงค์ที่เขาเหลืออยู่ก็สามารถเริ่มหลอมร่างให้อื่นนี้อาจได้ทุกเมื่อ

หลินซือกงหาสถานที่ปิดด่านกักตัวที่มีปราณศักดิ์สิทธิ์เข้มข้มขั้นที่สุด ภายในสำนักเจ้าไช่มาให้जूกับหลินเจิ้นจินใช้

อันนี้อาจโชคดีกว่าเฝินปี้ซึ่งเล็กน้อยตรงที่แม่ศพของเขาจะถูก

น้ำย่อยในกระเพาะของแรดขาวทะเลน้ำแข็งกัดกร่อน แต่อย่างไรก็ยังนับว่ารักษาสภาพไว้ได้สมบูรณ์ โดยเฉพาะต่อมายังได้ผ่านการชำระล้างจากเหล็กไนเออร์ ดังนั้นจึงมีความเสียหายไม่มาก มีร่างเนื้อเช่นนี้อยู่ ความยากในการหลอมร่างใหม่ก็ลดลงพอสมควร

จุ่มมองศพของอินจื่อจางที่อยู่บนเตียงหยก สูดหายใจลึกก่อนเงยหน้าขึ้น กล่าวกับหลินเจิ้นจิน "เริ่มกันเถอะเจ้าคะ!"

ขั้นตอนแรกคือเลี้ยงกรรม ใช้น้ำหยาดเลือดของอินจื่อจางผสมกับสมุนไพรพิเศษชนิดต่างๆ เเร่งฟักเลือดเนื้อตัวอ่อน

ขั้นตอนที่สองคือหลอมกระดูก ใช้กระดูกมังกรเป็นวัตถุดิบหลัก และนำกระดูกในตัวอินจื่อจางมาใส่ไฟพิสูทธิ์น้ำพุสีขาวดีผสมรวมเป็นก้อนกระดูกอ่อน จากนั้นก็ประสานเข้ากับตัวอ่อน

จุ่มหยิบจี้หยกสีแดงที่อินจื่อจางมอบให้นางออกมาก่อนส่งพลังฤทธิ์เข้าไปอย่างระมัดระวัง หยาดเลือดสีแดงคล้ำค่อยๆ ซึมออกมาที่ผิวจี้หยก ก่อนจะรวมตัวกันเป็นสามหยดลอยขึ้นกลางอากาศ

จุ่มชักนำหยาดเลือดเข้าไปภายในข่ายอาคมเพาะตัวอ่อนที่หลินเจิ้นจินกางเตรียมเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ลูกหมูอ้าปากพ่นไฟสีเขียวมรกตสายหนึ่งเข้าไปใส่ศิลาวิเศษธาตุไฟชนิดพิเศษที่ใจกลางข่ายอาคม ครั้นทั้งข่ายอาคมถูกไฟเขียนอายุวัฒนะกระตุ้นก็มีรัศมีแสงเปล่งวาบขึ้นมาทันที เส้นแสงสีขาววอลหลายสายสอดพุ่งเข้าหาหยาดเลือดทั้งสามหยดที่กลางอากาศ

เจ็ดวันให้หลัง หยาดเลือดทั้งสามหยดของอินจื่อจางที่กลางอากาศค่อยๆ ก่อเกิดเป็นเลือดเนื้อก้อนเล็ก ก่อนจะเกาะกับกระดูกอ่อน เริ่มสร้างเนื้อหนังเส้นเอ็นเส้นชีพจรขึ้นมา

กระดูก่อนเองก็ค่อยๆ พัฒนาจากก้อนเล็กๆ กลายเป็นฟ่อน ผ่านไปหนึ่งปีจึงจะกลายเป็นโครงกระดูกมนุษย์โดยสมบูรณ์ เนื้อหนังเส้นเอ็นเส้นชีพจรที่เกาะอยู่ด้านบนก็จะเพิ่มจำนวนมากขึ้นตามไปด้วย

ภายใต้การกระตุ้นเร่งจากไฟเขียนอายุวัฒนะ สามปีเต็มให้หลัง อื่นจื่อจางร่างใหม่ก็เป็นตัวเป็นตนในที่สุด!

จูลมอดดูเรือนร่างคุ่นเคยที่ค่อยๆ จมลงไปภายในบ่อยาอาคม รู้สึกเพียงว่าทุกสิ่งทุกอย่างคุ้มค่าแล้ว

เพื่อจะทำให้ร่างกายนี้รองรับตะบะในปัจจุบันของผู้อื่นจื่อจางรวมถึงดวงจิตที่กล้าแข็งกว่าเมื่อก่อนมากได้ จูลูได้อาศัยสมุนไพโรวิเศษนับไม่ถ้วนที่สำนักเจ้าโชเตรียมเอาไว้บำรุงน้ำยาวิเศษชุบกายให้เขา และถึงขนาดให้หลินเงินจินลงมือชักนำน้ำพุจินเซ็นเข้ามายังสถานที่ปิดด้านกักตัวของพวกตนด้วยตัวเองเพื่อใช้เป็นของเหลวหลักในบ่อยา

ผู้ที่ได้รับเกียรติพิเศษสำราญกับน้ำพุจินเซ็นทั้งสายได้เช่นนี้ในสำนักเจ้าโชมีเพียงคนระดับผู้อาวุโสใหญ่เท่านั้น

ครั้งจึงจอกปีศาจสร้างร่างใหม่ให้เผื่อนี้ขึ้นต้องใช้เวลาไปเกือบร้อยปีกว่าจะสำเร็จ จูลูมีสำนักเจ้าโชให้การช่วยเหลือเต็มกำลัง กอปรกับในตัวมีไฟสวรรค์สองชนิดอย่างไฟเขียนอายุวัฒนะและไฟพิสุทธิน้ำพุสุขาวดีคอยช่วย ใช้เวลาเพียงสามปีก็สำเร็จครบถ้วนทั้งกระบวนการ

ที่เหลือก็แค่อรอ รอให้อื่นจื่อจางเสร็จสิ้นจากการปิดด้านกักตัวบนเจดีย์อยู่เลย จากนั้นก็คืนชีพได้แล้ว

หลังจูลูและหลินเงินจินออกด้านกักตัวก็พบว่าเจิ้งเจี้ยนและตันหนี่ได้มารอวางอยู่ข้างนอกด้วยความร้อนใจหลายเดือนแล้ว

คนทั้งสองมีสีหน้าหนักอึ้ง นำพาข่าวร้ายใหญ่หลวงมาด้วย...
ไฟหินเหล็กกลวงเป็นไปได้อีกมากที่สุดว่าจะอยู่ในมือของเยียนซือเทียน!

ขณะแรกบุกเบิกฟ้าดินได้กำเนิดไฟสวรรค์ขึ้นทั้งหมดเก้าชนิด
แบ่งเป็นพลังหยางสี่ชนิดและพลังหยินสี่ชนิด ส่วนอีกชนิดที่อยู่กึ่งกลาง
ระหว่างพลังหยางและพลังหยินมีชื่อว่าไฟชาดกลืนทอง

จุได้ไฟพลังหยางมาสวมชนิด หลังเยียนซือเทียนสังหารเยียนซือ
ผู้เป็นปู่ของตัวเองก็ได้ไฟพลังหยินไปทั้งหมดสี่ชนิด ไฟชาดกลืนทองนั้น
ถูกเยียนเจี้ยนตีบิดาของเยียนซือเทียนได้ไปนานแล้ว เหลือไฟหินเหล็กกลวง
ซึ่งเป็นไฟพลังหยางอีกเพียงชนิดเดียวที่ไม่รู้ที่อยู่แน่ชัดมาตลอด

ไม่กี่ปีมานี้ต้นหนี่และเจิ้งเฉวียนสืบข่าวจากหลายทางล้วนไม่ได้
อะไร จนเมื่อพักก่อนก็ได้รับข่าวในที่สุด ไฟหินเหล็กกลวงเป็นไปได้อีก
มากที่สุดว่าจะอยู่ในมือของเยียนซือเทียน

ข่าวนี้สายลับของสกุลตันที่รั้งอยู่ในแคว้นตันเสี่ยงตายส่งมา เชื่อได้
มากกว่าแปดส่วน

หลังต้นหนี่กับเจิ้งเฉวียนได้รับข่าวก็เร่งรุดมาแคว้นอู่ทันทีเพื่อหารือถึง
แผนการรับมือกับเหล่าผู้อาวุโสทั้งสี่อย่างพวกตันหว่าน เสียดยที่ทั้งสี่ท่าน
ยังคงปิดด่านกักตัวอยู่

สาเหตุที่เยียนซือเทียนไม่ได้ดูดซับไฟหินเหล็กกลวงมาโดยตลอด
น่าจะเป็นเพราะกลัวว่ารับเอาไฟพลังหยางเข้าไปกะทันหันจะไปปะทะกัน
กับไฟพลังหยินที่มีอยู่แต่เดิมในตัว

ตอนนี้เขากำลังปิดด่านดูดซับไฟสวรรค์ชนิดที่สี่พร้อมลงทะเลลงขึ้น
ชั้นมหายานอีกครั้ง ถ้าปล่อยยให้เขาทำสำเร็จ ออกด่านกักตัวมาเกรงว่า

ใต้หล้าคงไม่มีใครต่อกรกับเขาได้สัก สกุกตันคิดอยากจะล้างแค้นก็ความหวัง
ยิ่งเลือนรางแล้ว

ถึงพวกเขาจะยอมละทิ้งความแค้น หลีกหนีไปไกลสุดหล้า
เยียนชื่อเทียนก็ไม่มีทางปล่อยพวกเขาไปอยู่ดี ความปรารถนาของ
เยียนชื่อเทียนคือดูดซับไฟสวรรค์ให้ได้ครบเก้าชนิด เพื่อเป้าหมายนี้
เขาจะต้องลงมือกับจูจวนั่นเอง

"ทางเลือกเดียวในตอนนี่คือพวกเรารีบไปจัดการเยียนเจี้ยนตี้
ก่อนเยียนชื่อเทียนจะออกด่านกักตัว และชิงไฟหินเหล็กกลวงในมือ
เยียนชื่อเทียนมา มิเช่นนั้นทุกอย่างก็จะสายเกินไป" ตันหนีมองจูจวนั่ง
พลงพุด

ความหมายของตันหนีสักดเจนยิ่ง ไม่ว่าจะเรื่องจัดการเยียนเจี้ยนตี้
หรือเรื่องชิงไฟหินเหล็กกลวงล้วนต้องให้จูจวนำไปทำด้วยตัวเอง

เยียนเจี้ยนตี้เป็นจักรพรรดิแห่งแคว้นตัน เป็นประมุขคนปัจจุบันของ
สกุกเทียน อีกทั้งเป็นผู้ฝึกตนชั้นมหายานที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาหลายปี
เรื่องมากมายที่จูจวนำไปก่อนหน้านี้ล้วนหาเหตุผลต่างๆ นานามาทำให้
ไม่นับเป็นการทำลายปฏิญาณสาบานของบรรพบุรุษได้ ครั้งนี้กลับทำไม่ได้
แล้ว

สกุกตันจำเป็นต้องใช้กำลังของตัวเองจัดการเยียนเจี้ยนตี้ ตอนนี่ยู
จูจุมีกำลังความสามารถสูงสุดในสกุกตัน จึงได้แต่ต้องให้นางไปทำ

เรื่องชิงไฟหินเหล็กกลวงยิ่งต้องเป็นเช่นนี้ เพราะไม่มีใครดูดซับ
ไฟสวรรค์แทนจูจวนได้

จูจุนั่งคิดอยู่ชั่วครู่ก่อนว่า "รออาจงคืนชีพออย่างปลอดภัยแล้วข้า

ค่อยไป"

หลังอินจื่อจางออกด่านกักตัว ดวงจิตและตะบะชั้นกำเนิดใหม่จะถูก ข่ายอาคมส่งตัวส่งเข้ามาอยู่ในกำไลทองแดงของนางโดยตรง กำไลทองแดง ยอมรับนางเป็นเจ้าของ มีเพียงนางที่เปิดมันได้ ถ้านางไปแคว้นตัน แล้วเกิดเรื่องไม่คาดฝันใดขึ้น หลังอินจื่อจางถูกส่งตัวออกมาก็เป็นไปได้ มากกว่าจะถูกผนึกอยู่ในกำไล ไม่อาจคืนชีพได้ตลอดกาล

ตันหนี่รุ่มร้อนในใจ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็พูดไม่ออกว่าจะให้จู่จูก ออกเดินทางไปแคว้นตันทันที

ต่อให้จู่จูกตอบรับความต้องการของนาง หลินชื่อกงก็ไม่มีทาง ปล่อยคนไป อินจื่อจางได้รับการยอมรับจากเจดีย์อุลู่เสิน ตอนนี้มีมีความสำคัญ ในสำนักเจ้าไช่เหนือกว่าตัวหลินชื่อกงเองเสียอีก เขาไม่มีทางปล่อยให้ เกิดเรื่องอะไรกับอินจื่อจางในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นนี้เด็ดขาด

บัดนี้ทำได้แค่หวังให้อินจื่อจางออกด่านกักตัวโดยเร็วที่สุด

เขียนชื่อเทียนทำสัญญาสิบปีกับสามสำนักใหญ่ แต่ความจริง ไม่แน่ว่าต้องใช้เวลานานขนาดนั้น รอเขาออกด่านกักตัวมาพร้อม ความสำเร็จ เช่นนั้นไม่ว่าอะไรก็ไม่ทันแล้ว

ทว่าร้อนใจไปก็ไม่มีประโยชน์ ตันหนี่เห็นจู่จูกมีท่าทีเด็ดเดี่ยวก็ไม่พูด อะไรมาก ลูกขึ้นยืนก่อนว่า "ข้าจะไปสืบข่าวทางแคว้นตัน เจ้าก็เตรียมตัว ให้ดีแล้วกัน"

จู่จูกมองนางอย่างไม่ใคร่เข้าใจนัก *เตรียมตัวอะไร*

แจ้งเฉวียนยื่นมือไปตบไหล่จู่จูกกลางว่า "สภาพในปัจจุบันของเจ้า ถึงจะดูดีไปไฟสวรรค์ได้อีกชนิดหรือสองชนิดก็ไซ้จะต่อกรกับเขียนชื่อเทียน

ได้ ความแตกต่างข้อใหญ่ที่สุดระหว่างเจ้ากับเขาอยู่ที่เขาเป็นผู้ฝึกตน
ขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายอย่างแท้จริง ถึงขนาดว่าใกล้จะกลายเป็นผู้ฝึกตน
ขั้นมหายานเต็มที ในขณะที่เจ้านั้นความจริงแล้วไม่ใช่แม้แต่ผู้ฝึกตน
ขั้นสร้างฐานด้วยซ้ำ"

จู่จู่มีสภาพร่างกายต่างจากคนปกติโดยกำเนิด ทั้งยังได้รับการ
การสังเวทีสืบทอดตบะหลายพันปีจากผู้อาวุโสสองท่านของสกุลตัน และ
ยิ่งดูดซับไปสรวรรคี่ไปแล้วสามชนิด หากแต่ทั้งหมดทั้งมวลนี้ล้วนเป็นเพียง
ปราสาทสูงใหญ่ที่สร้างอยู่บนทราย ตราบใดที่นางยังสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่
อย่างแท้จริงไม่ได้ก็ไม่มีทางเข้าใจพลังเหล่านี้ได้อย่างถ่องแท้และเปลี่ยน
พวกมันมาเป็นกำลังความสามารถของนางได้อย่างแท้จริง

ต้นหนี่พูดเสียงเข้ม "ที่พวกข้าไม่กล้าให้เจ้าฝลึลลามทะลวงขั้น
ขั้นกำเนิดใหม่มาโดยตลอดก็เป็นเพราะกลัวว่าเจ้ายังสร้างจิตแห่งเต๋า
ไม่สำเร็จ ฝืนทะลวงด่านเลื่อนขั้นกลับจะทำให้เจ้าต้องเสียชีวิตแทน
จิตแห่งเต๋าของเจ้าเป็นอย่างไรมีเพียงตัวเจ้าที่รู้ ถ้าวันใดเจ้ารู้สึกว่ามี
พร้อมแล้วก็ลองดูแล้วกัน เรื่องนี้ฝืนบังคับกันไม่ได้ เพียงแต่หวังว่าวันนั้น
อย่าได้มาซ้ำเกินไป ทุกอย่างก็ยังคงทันกาล..."

สภาพของจู่จู่ไม่เหมือนผู้ฝึกตนธรรมดาทั่วไป 'สิง' ที่อยู่ภายใน
ตัวนางได้ล้ำเกินผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายจำนวนมากไปนานแล้ว
หากแต่มูลค่าแท้จริงของตัวนางกลับยังแตะไม่ถึงแม้แต่ขั้นสร้างฐาน

ผู้ฝึกตนทั่วไปจะเลื่อนขั้นไปที่ละขั้น ตบะก็จะเพิ่มพูนขึ้นตามไป
ทีละขั้นเช่นกัน ถึงระหว่างทางจะเลื่อนขั้นล้มเหลวก็ได้รับผลกระทบจำกัด

เป็นต้นว่าทะลวงขั้นชั้นหลอมรวม ถึงผู้ฝึกตนทั่วไปจะไม่สามารถ

ต่อต้านการรุกรานจากจิตมาร เลื่อนขึ้นชั้นหลอมรวมล้มเหลว แต่ส่วนใหญ่ ก็ยังคงมีชีวิตรอดมาสงบใจบำรุงฟื้นฟูร่างกาย รอเวลาทะลวงด่านเลื่อนชั้น ครั้งต่อไปได้

แต่ถ้าเป็นจู่จู่เลื่อนชั้นล้มเหลวเนื่องมาจากจิตแห่งเต๋าไม่มั่นคง ตบะแก่กล้าของชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายจะย้อนกลับมาทำร้ายนาง เพียงพอจะทำให้นางสิ้นใจคาที่ได้เลย

นี่เป็นสาเหตุหลักที่ตลอดมาตันหนี่ไม่กล้าเอ่ยปากบอกให้นาง เริ่มบ้ำเพ็ญตนก่อนจะแน่ใจว่าจู่จู่สร้างจิตแห่งเต๋าขึ้นใหม่ได้แล้วและมีปณิธานแน่วแน่มากพอ สกุลตันไม่มีใครกล้าปล่อยให้นางเสี่ยงอันตรายนี้

หากจู่จู่จากไปก่อนวัยอันควรด้วยเหตุนี้ ความหวังของสกุลตัน ก็จะสูญสลายสิ้นทันที

จู่จู่พยักหน้าก่อนกล่าวเสียงเบา "ข้าจะเตรียมตัวให้ดี"

ตันหนี่ไม่ได้พูดอะไรอีก วันต่อมาก็ออกเดินทางจากเมืองจงฮูไปยัง แคว้นตัน แม้สามสำนักใหญ่จะมีสายลับอยู่ในแคว้นตันไม่น้อยเช่นกัน แต่ตันหนี่ก็ไม่อยากเอาแต่พึ่งพาพวกเขา อีกทั้งเรื่องลับที่เกี่ยวข้องกับ สกุลตันและสกุลเยียนจำนวนหนึ่งสามสำนักใหญ่ไม่มีทางสืบข่าว มีประโยชน์ใดๆ มาได้

ตันหนี่จะจากไป เจิ้งเฉียนยอมจะไปกับนาง จู่จู่ย้ำกำชับพวกเขา ครั้งแล้วครั้งเล่าว่าให้ระวังตัว จากนั้นก็ส่งพวกเขาออกเดินทางด้วยความ อาลัยอาวรณ์

เหล่าผู้อาวุโสสกุลตันยังคงปิดด่านกักตัวอยู่ เรื่องในใจที่อัดแน่น เต็มอกจู่จู่ไม่มีใครให้ปรึกษา นางจึงเดินมาเย็นเจี๊ยบๆ อยู่บนลานกว้าง

ล่างเจดีย์อยู่เส้นตามลำพังอยู่เป็นนาน

นางรู้สึกว่ามีอยู่ที่นี่นางจะได้ใกล้กับอื่นจ้อจางมากขึ้น ใจที่สับสน
ปั่นป่วนก็สงบลงได้ครู่หนึ่งเช่นกัน

มีเรื่องประเดประดังเข้ามามากเกินไป แรงกดดันไม่รู้รูปทั้งจาก
เยียนซื่อเทียนและคนในตระกูลของนางทำให้นางรู้สึกหายใจไม่ออก
อยู่บ้าง แต่นางกลับทำได้เพียงแบกรับมันไว้เงียบๆ คนเดียว

"ศิษย์น้องเล็ก เจ้าคิดจะยืนอยู่ตรงนี้จนกลายเป็นหินเลยหรือไร"
เสียงที่คุ้นเคยลอยมาจากด้านหลัง

จู่จู่ไปชั่วขณะก่อนจะหันหน้ากลับไปมองด้วยสีหน้าปิติยินดี
ศิษย์พี่รองจีโยวกุ่และศิษย์พี่สามสี่อั้งลวีที่แยกจากกันไปเป็นปีๆ กำลัง
ยืนยิ้มอยู่ข้างหลังนาง

หลังจู่จู่แตกตื่นดีใจเสร็จก็ถูกคิดบางอย่างได้ อุทานขึ้นด้วยความตกใจ
"พวกท่าน...สำเร็จขั้นกำเนิดใหม่แล้ว!?"

จีโยวกุ่ตอบยิ้มๆ "ข้ากับอั้งลวีได้ตื่นเหอฮวนหมื่นปีคอยช่วย
จึงสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่เมื่อครั้งปีก่อน"

สำเร็จขั้นกำเนิดใหม่เมื่อครั้งปีก่อน ตอนนั้นกลับมาปรากฏตัวที่นี้
เช่นนั้นก็หมายความว่าสภาวะของพวกเขาเพิ่งจะคงที่ก็จากเกาะอินหยาง
มาหานางยังเมืองงอู่ทันที่

ในใจจู่จู่ทั้งดีใจทั้งขี้ใจ นางไม่ได้มีเพียงอื่นจ้อจาง แต่ยังมี
เหล่าศิษย์พี่ที่เป็นห่วงเป็นใยนางไม่ต่างจากเป็นพี่น้องร่วมอุทรอยู่ด้วย

"ไฉนพวกท่านถึงเร็วปานนี้...อา..." จู่จู่ดีใจจนพูดกระท่อนกระแท่น
อยู่บ้าง ตอนที่นางกับพวกเขาแยกจากกันเมื่อสามปีก่อนหน้านี้

จियोวกู้กับสื่ออั้งลวี่ยังมีตะบะเพียงชั้นหลอมรวมช่วงกลาง แถมในตัวฝ่ายแรก ก็ถูกพิชหวังเหลี่ยงอันน่ากลัวอยู่ด้วย คิดไม่ถึงว่าได้พบกันอีกครั้งในวันนี้ พวกเขาจะถึงกับกลายเป็นผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่แล้ว ความเร็วเช่นนี้ เรียกได้ว่าผิดมนุษย์มนาเลยทีเดียว

จियोวกู้กล่าวยิ้มๆ "นี่ศิษย์น้องเล็กกำลังชมตัวเองอ้อมๆ หรือว่า กำลังชมศิษย์น้องสี่กันหนอ"

แม้ความเร็วในการเลื่อนขั้นของพวกเขาจะน่าตกใจ แต่เทียบกับ อื่นจื่อจางและจู่จู่แล้วก็ไม่นับเป็นอะไรจริงๆ อื่นจื่อจางใช้เวลาเลื่อนจาก ชั้นหลอมรวมช่วงกลางขึ้นไปถึงขั้นกำเนิดใหม่เพียงไม่ถึงหนึ่งปี จู่จู่ยังไม่ต้อง กล่าวถึง มีตะบะขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายตั้งแต่อายุไม่ถึงยี่สิบ เรียกได้ว่า เป็นหนึ่งเดียวไม่ว่าในอดีตหรืออนาคต

จู่จู่ได้ยื่นเขาพูดเช่นนั้นก็อดหน้าแดงขึ้นมาไม่ได้

สื่ออั้งลวี่เห็นนางมีท่าทางเคอะเขินก็เปลี่ยนเรื่องพูดไปว่า "จู่จู่ เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนั้นกับศิษย์น้องสี่ ไฉนเจ้าต้องปิดบังพวกข้าด้วย โชคดีที่ศิษย์น้องสี่ยังมีความหวังจะคืนชีพ มิเช่นนั้นพวกข้าคงไม่มีทาง สบายใจได้ชั่วชีวิต"

ที่นางพูดย่อมหมาয়ถึงเรื่องที่จู่จู่กับอิ่นจื่อจางประสบอันตราย เนื่องจากไปหาบัวสมุทรอลกลืนน้ำแข็งมาให้จियोวกู้

"ศิษย์น้องเล็กไม่อยากจะให้พวกข้าเป็นห่วง เศร้าเสียใจ พวกข้า ก็ไม่ขอบคุณอะไรให้ดูเสแสร้งแล้ว รอ น้องสี่คืนชีพเรียบร้อย พวกข้าจะไป แคว้นตันกับเจ้า ศิษย์น้องเล็กอย่าได้ปฏิเสธเชียวยว" จियोวกู้พูดยิ้มๆ

"แต่ว่าสกุลเยียนมีเยียนเจี้ยนตี้ที่เป็นผู้ฝึกตนขั้นมหายานอยู่..."

จู่จู่ไม่อยากให้ศิษย์พี่ไปเสี่ยงอันตรายจริงๆ

สื่ออั้งลิวัดบทขึ้นว่า "ให้เขียนเจ็ยนต์ร่ายกาจเพียงไร พวกเรา
รวมพลังกันก็พอสู้ได้" ไม่กี่ปีก่อนพวกนางต่อสู้อยู่บนเกาะอินหยาง
สุดท้ายมิโซปีบให้เขียนชื่อเทียนล่าถอยไปได้หรือไร ซ้ำยังฆ่าตัวตั้นหง
สมุนคนเก่งของเขาได้ด้วย

ครั้งนั้นพวกนางได้เปรียบในเรื่องทำเลที่ตั้ง ส่วนครั้งนี้พวกนาง
มีกำลังความสามารถพัฒนาขึ้นมามาก หากวางแผนดี ๆ ก็ไม่แน่ว่า
จะไม่สามารถเอาชนะได้เลย

เห็นท่าทางมั่นใจเต็มเปี่ยมของพวกศิษย์พี่แล้วจู่จู่ก็พลันรู้สึกกว่า
หมอกครึ้มในใจถูกกวาดหายไปสิ้น

"เสียตายที่ไม่รู้ว่าศิษย์พี่ใหญ่เป็นอย่างไรบ้างแล้ว" ก่อนจู่จู่จะปิดต่าน
ก็กำตัวสร้างร่างใหม่ให้อื่นจื่อจางได้นำสิ่งของที่ได้มาจากหลงเซ่อหลันและ
เหลียนเอ๋อรัมอบต่อให้ตีฉานซังไปไม่น้อย

ในนั้นมีแผนที่ทะเลอยู่หลายฉบับ บนนั้นล้วนมีแต่ข้อมูลตำแหน่ง
สุสานและชุมสมบัติลับของผู้ฝึกตนสมัยโบราณระบุนเอาไว้

นี่เป็นของที่หลงเซ่อหลันรวมถึงราชินีเทพหยกพิสุทธิ์และผู้ฝึกตน
ชั้นมหายานที่ช่วยเขาไว้ในตอนแรกได้ค้นพบขณะออกหาประสบการณ์
อยู่บนทะเล ทว่าตบะของพวกเขาในเวลานั้นไม่ตื่นเขินแล้ว จึงไม่ได้
เสียเวลาไปสำรวจจุดค้น เพียงแต่ทิ้งแผนที่ทะเลไว้ให้ชนรุ่นหลังใช้อ้างอิง
เท่านั้น

ตีฉานซังคิดถึงประโยชน์ที่อื่นจื่อจางได้จากชุมสมบัติราชาเทพ
ไฟน้ำแข็งก็ให้ค้นคะเยอในใจ จึงได้นำแผนที่ทะเลติดตัวไปแสวงหา

โอกาสวาสนา จวบจนบัดนี้ยังคงไม่มีข่าวคราวใดๆ ไม่รู้เหมือนกันว่า
ยังปลอดภัยดีหรือไม่

จีโยวภู่จึงว่า "อาจารย์มีป้ายวิญญาณของเขาอยู่ ถ้าเกิดอะไรขึ้น
กับเขา อาจารย์ย่อมจะส่งข่าวมาบอกพวกเราแน่นอน"

สี่อั้งลวี่ยังคงค่อนข้างมีใจเมตตา "หวังว่าศิษย์พี่ใหญ่จะหา
โอกาสวาสนาของตัวเองพบได้จริงๆ มิเช่นนั้นเขากลับมาเห็นพวกเรา
จะต้องไว้วายคร่ำครวญแน่นอน"

ส่วนเนื้อหาที่ไว้วายนั้นพวกจู่จู่ต่างก็จินตนาการได้ ย่อมไม่พ้น
ไปจาก 'จะไม่เว้นช่องให้ชาวบ้านได้มีชีวิตอยู่เลยหรือไร' 'เป็นศิษย์พี่
ช่างกตสันนั้' อะไรทำนองนี้

ทว่านางก็หวังด้วยใจจริงว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดกับตัวดีฉานซัง
มิเช่นนั้นต่อให้เขาเป็นคนไม่คิดอะไรมากอย่างไรก็คงรู้สึกกลัดกลุ้มเศร้าใจ
ขึ้นมาเช่นกัน ศิษย์น้องแต่ละคนสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่กันหมดแล้ว มีแค่
เขาคนเดียวที่ยังอยู่ชั้นหลอมรวม ความรู้สึก 'ไร้เทียมทานในชั้นเดียวกัน'
พรรคนั้นไม่ได้ชวนให้รู้สึกดีเลยจริงๆ

ศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งสามไม่ได้เจอกันเป็นปีๆ จึงนั่งลงพูดคุยกัน
ถึงสิ่งที่ได้ประสบในช่วงที่ผ่านมานับพันชั่งกันนั้นเสียเลย

จีโยวภู่ประกาศข่าวดีเป็นอย่างแรก "ข้ากับอั้งลวี่ได้ผูกสัมพันธ์
เป็นคู่บำเพ็ญกันตั้งแต่สองปีก่อนแล้ว"

"หา!?" จู่จู่เบิกตากว้างมองจีโยวภู่ก่อนมองสี่อั้งลวี่ เป็นศิษย์พี่รอง
มีคารมเก่งกาจเกินไปหรือว่าศิษย์พี่สามหลอกงายเกินไปกันแน่ พวกนาง
ยังคิดอยู่เลยว่าจะทำให้สี่อั้งลวี่ยกโทษต่อเจตนาไม่ดีในอดีตของเขา

ได้เมื่อไร แต่เขาถึงกับกลายเป็นคู่บ้าเพี้ยนกับสื่ออั้งลวีรวดเร็วกว่านี้?

สื่ออั้งลวีถูกจุมมองจนหน้าเรื่อแดง พยายามอธิบายอย่างปวยการว่า "ปรมาจารย์เทียนจินบอกว่าพวกข้าเหมาะจะบ้าเพี้ยนคู่อึง ผูกสัมพันธ์ เป็นคู่บ้าเพี้ยนกันแต่เร็ววันจะ...จะค่อนข้างสะดวก"

จีโยวก็ยิ้มพลางกุมมือของนางไว้เบาๆ ก่อนสารภาพว่า "เป็นข้าขอให้ ปรมาจารย์เทียนจินช่วยเป็นแม่สื่อให้พวกเราสองคนเอง"

เป็นการหลอกแต่งงานจริงๆ ด้วย!

จุมมองสื่ออั้งลวีอย่างออกจะแค้นใจเหล็กที่มีอาจหลอมเป็นเหล็กกล้า ศิษย์พี่หญิงของนางไหนถึงถูกหลอกง่ายขนาดนี้เล่า โชคดีที่คราวนี้จีโยวก็ น่าจะไม่ได้มีจิตคิดประทุษร้ายต่อสื่ออั้งลวีแล้ว

สื่ออั้งลวีได้ยินดังนั้นก็ถลึงตามองจีโยวก็ มีท่าทางตัดพ้อแต่ไม่ได้ ตาหนีอะไรนัก คิดว่าคงจะรู้อยู่แล้วว่าตนเองถูกหลอก

หลังจากจุมแยกกับพวกเขาในวันนั้น จีโยวก็เริ่มศึกษาค้นคว้า วิธีการใช้บัวสมุทรวอลกลืนน้ำแข็งแก้พิษอย่างตั้งอกตั้งใจ เขามีพิษและ ตำราหมื่นพิษของชูตั้นหึง รวมถึงบันทึกเกี่ยวกับคุณสมบัติพิเศษของ บัวสมุทรวอลกลืนน้ำแข็งที่หลงเซ่อหลันกับเหลียนเอ๋อรั่มอบให้มาอีกไม่น้อย ยิ่งได้ต้นเหอฮวนหมื่นปีกับสื่ออั้งลวีช่วยเหลือเต็มกำลัง ผ่านไปครึ่งปี ก็ขจัดพิษหวังเหลือยงในตัวได้หมดจดในที่สุด

แม้แต่อាកารบาดเจ็บจากพิษบนตัวปรมาจารย์ที่ชูก็ไ้พวกเขา ร่วมแรงกันรักษาจนหายดีด้วยเช่นกัน

ปรมาจารย์ตีชุนับเป็นคนน่าสงสารคนหนึ่ง อันที่จริงเขารู้ตั้งแต่ หลายปีก่อนแล้วว่าตัวจุมมารดาของจีโยวก็มีคนรักอื่น ถึงขนาดรู้สถานที่

นัดพบกันอย่างลับๆ ที่ได้เกาะของนางกับจีต๋าแก้วด้วยซ้ำ แต่เขาก็เก็บเสียงไว้ไว้ในใจตลอดมาด้วยหวังว่าสักวันหนึ่งตู้จื่อจู่จะสามารถกลับใจมาหาเขา

หลังจากตู้จื่อจู่หายตัวไป เขาเป็นเพียงคนเดียวที่เข้าไปในถ้ำศิลาลับใต้เกาะแห่งนั้นนอกเหนือจากจีโยวกุ่ ได้รู้ข่าวการตายของนาง ทั้งยังได้รู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวจากบันทึกที่ตู้จื่อจู่ทิ้งไว้อีกด้วย

เป็นเขานั่นเองที่ปิดตายถ้ำศิลาอันเป็นที่ฝังร่างของตู้จื่อจู่สามีภรรยาหลายปีมานี้ เขาปล่อยให้ตกต่ำด้วยเสียใจมากเกินไป เสาะหาผู้ฝึกตนหญิงที่มีจุดคล้ายคลึงกับตู้จื่อจู่มาหาความสุขด้วยไม่หยุดหย่อน จนทำให้สูติ้นหงกับปรมาจารย์เหรินเหยาสบโอกาสหาประโยชน์ ไม่เพียงตนเองเฉียดจะสิ้นชีพ แม้แต่เกาะอินหยางก็ยังหวัดจะรักษาไว้ไม่ได้

เขาเศร้าเสียใจวอกกับไม่อยากเจอหน้าบุตรชายแท้ๆ ของคนรักในอดีตต่ออยู่ทุกเช้าเย็น พออาการบาดเจ็บหายดีจึงยื่นกรานทิ้งทุกอย่างแล้วไปจากเกาะ บอกว่ารอเขาคิดตกในทุกอย่างแล้วถึงจะกลับมา

ระหว่างครั้งปีนั้นไหวยเขียนเร็นอาจารย์ของพวกจีโยวกุ่ กับผู้อาวุโสเจ้าสำนักเซ็งจื่อ รวมถึงผู้อาวุโสและศิษย์คนสำคัญอีกจำนวนหนึ่งก็ลงหลักปักฐานชั่วคราวอยู่บนเกาะอินหยาง

ไหวยเขียนเร็นทนกับการจำกัดปะของผู้อาวุโสชั้นกำเนิดใหม่ไม่ได้อีกทั้งค่อนข้างวางใจในความปลอดภัยของบรรดาคนในสำนักแล้ว จึงตัดสินใจไปจากเกาะอินหยาง ออกท่องทั่วหล้าเพียงลำพัง

ผ่านมาอีกครึ่งปี ปรมาจารย์เทียนเงินได้พินขึ้นในต้นไม้เทพ ครั้นออกด่านกั๊กตัวมาเห็นวังไท่ซวีและเกาะอินหยางได้จีโยวกุ่ดูแลจัดการเสียเป็นระเบียบเรียบร้อย ถึงขนาดดูเจริญรุ่งเรืองเสียยิ่งกว่าที่ผ่านมา

ก็ให้รู้สึกสะเทือนใจยิ่งยวด

มารดาของจีโยวกู่เคยเป็นผู้อาวุโสของวังไท่ซวี จีโยวกู่กับวังไท่ซวี ก็นับว่ามีสัมพันธ์เกี่ยวดองกัน ที่สำคัญที่สุดคือเขากับสื่ออิ่งลี่ล้วนได้รับการยอมรับจากต้นเหอฮวนหนึ่งปีโดยที่มีตบะเพียงชั้นหลอมรวม จุดนี้หาได้ยากอย่างยิ่ง

หลังปรมาจารย์เทียนเงินพิจารณาไตร่ตรองอย่างสุขุมรอบคอบแล้ว ก็ได้เชิญให้พวกเขาสองคนดำรงตำแหน่งผู้อาวุโสภักดีของวังไท่ซวีอย่างเป็นทางการ จีโยวกู่คิดถึงว่าบรรดาคนจากสำนักตนเองยังต้องอาศัยหลบอยู่บนเกาะอีกพักใหญ่จึงตอบตกลงไป

พอจีโยวกู่หายดีจากอาการบาดเจ็บเพราะพิษก็เริ่มมุ่งเป้าหมายไปที่สื่ออิ่งลี่ ขอให้ปรมาจารย์เทียนเงินช่วยหลอกล่อเกลี้ยกล่อมสื่ออิ่งลี่ให้ผูกสัมพันธ์เป็นคู่บ่าเพ็ญกับเขา...นี่เป็นสิ่งที่จู่จุนจินตนาการเสริมเองโดยอิงจากนิสัยหน้าเนื่อใจเสื่อของศิษย์พี่รอง คนทั้งสองอาศัยดอกเหอฮวนตัวผู้ตัวเมียและพลังเทพจากต้นเหอฮวนหนึ่งปีช่วยทะลวงขึ้นชั้นหลอมรวมช่วงปลายได้ในครั้งเดียว พร้อมทั้งยังสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่ได้เมื่อครึ่งปีก่อนด้วย

พวกเขาเป็นห่วงสถานการณ์ทางด้านจู่จู่กับอิ่นจื่อจาง เห็นปรมาจารย์เทียนเงินฟื้นตัวดีแล้วและทุกอย่างบนเกาะก็เป็นปกติ ก่อนหน้านั้นพวกเขากับเจิ้งเฉวียนต่างส่งข่าวให้กัน รู้ว่าสถานการณ์ในปัจจุบันคับขันเพียงไรจึงรีบร้อนรุดกลับมาแคว้นอู่ หวังว่าจะสามารถช่วยอะไรพวกศิษย์น้องได้

"ชีวิตบนเกาะอินหยางของพวกท่านออกจะอิสระเสรีเพียงนั้น จากมา

เช่นนี้ไม่รู้สิกันว่าน่าเสียดายหรือ" จูจูรู้สึกเสียดายแทนพวกเขา คนทั้งสอง เป็นเพียงสองคนบนเกาะที่สามารถสื่อใจกับต้นเหอฮวนหมื่นปีได้นอกเหนือ จากปรมาจารย์เทียนจิน แค่คิดก็รู้ว่าได้รับความเคารพบูชาเพียงไร พวกเขา กลับโยนทุกอย่างทิ้งเพื่อกลับมาเสี่ยงภัยกับนาง

"ขำรู้สึกว่าคุณเวลาในสมัยก่อนที่พวกเราออกท่องไปทั่วสารทิศด้วยกัน มีความสุขมากกว่า!" สื่ออึ้งลิวี่ส่ายหน้าพลางตอบ

จื่อโยวกู่เสริมยิ้มๆ "ใช่แล้ว" พวกเขาคิดถึงวันเวลาในสมัยก่อนที่ ศิษย์ร่วมสำนักทั้งห้าคนร่วมมือกันอย่างเข้าขา เทียวผจญภัย 'ทำความดี' ไปทั่วสารทิศด้วยกันยิ่งนัก

จูเองก็เล่าเรื่องที่ตนเองได้ประสบในไม่กี่ปีมานี้เช่นกัน ส่วนใหญ่ เป็นเรื่องที่เกิดก่อนนางปิดด่านกักตัว

สื่ออึ้งลิวี่ได้ยินเรื่องที่จิ้งจอกปีศาจโจมตีเยียนชื้อกับเยียนชื้อเทียน จนถอยร่นโดยยอมให้ลูกกลอนปีศาจแตกเป็นเสี่ยงเพื่อเฟินปี่ซัน ผลคือ ตัวเองต้องกลับคืนร่างเดิม นางก็เศร้าใจจนสองตาเรือแดง

"สามปีที่ข้าปิดด่านกักตัวนี้ พี่ซันก็อยู่ติดกันกับข้าเพื่อให้จิ้งจอกปีศาจ ใช้แสงจากไฟเทียนอายุวัฒนะเพิ่มความเร็วในการบำเพ็ญตนได้สะดวก บัดนี้สภาวะร่างกายเขาฟื้นฟูกลับมาและเข้าใกล้ขั้นสี่ขั้นยอดแล้ว ภายใน สองสามปีน่าจะทะลุวงชั้นขั้นห้าสำเร็จ" จูจูว่า

ประสบผ่านการรอคอยและความทุกข์ทรมานมามากเพียงนั้น จูจูหวังว่าสุดท้ายพวกเขาจะลงเอยกันได้เหมือนอย่างศิษย์พี่รองและ ศิษย์พี่สาม

พวกเขากำลังสนทนากัน ในใจจูจูกลับพลันรู้สึกถึงอะไรบางอย่าง

จึงเงยหน้ามองไปทางเจดีย์อุ้งเสิน

ชั้นที่เก้าของเจดีย์อุ้งเสินยังคงเงยบกริบไม่มีอะไรเป็นพิเศษ หากแต่ จูจู้สี่ก็ได้ชัดเจนว่ามีแรงกระเพื่อมเล็กๆ ส่งออกมาจากที่นั่น กำไลทองแดง บนข้อมือก็แผ่ไอเย็นแผ่วบางออกมาบางๆ เช่นกัน

"อาจน่าจะมีกลิ่นออกด้านกักตัวแล้ว!" จูจู้ผุดลุกขึ้นมาพูดด้วยความ ตื่นเต้นดีใจไร้เดียงสา

หลินเจินจินที่มามีบาเพ็ญตนอยู่ในเจดีย์อุ้งเสินตั้งแต่ออกด้านกักตัว คอยสังเกตความเคลื่อนไหวของเจดีย์อยู่ตลอดเวลา ก็รับรู้ได้เช่นกัน จึง ลงจากเจดีย์มาหาจูจู้อย่างรวดเร็ว คนทั้งสองตั้งตารอคอยด้วยอารมณ์ พลุ่งพล่าน

ผ่านไปนานเท่าใดก็สุดรู้ บนชั้นเก้าของเจดีย์อุ้งเสินพลันพ่นหมอกขาว ที่คนธรรมดาไม่มีทางสังเกตเห็นได้ออกมา หมอกเหล่านั้นมิได้กระจาย ไปทั่วทิศ แต่ตกลงเบื้องล่างอย่างเชื่องช้าราวกับว่าเป็นของเหลว

กำไลทองแดงบนข้อมือจูจู้กับชั้นที่เก้าของเจดีย์อุ้งเสินแทบจะ เปลี่ยนแสงเงียววามขึ้นมาพร้อมกัน จากนั้นปรากฏการณ์ประหลาดทั้งหมด ก็หายวับไปสิ้น แม้แต่คนที่อยู่ข้างในและข้างนอกเจดีย์อุ้งเสินเกือบทั้งหมด ก็ยังไม่พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงอะไร

มีเพียงพวกจูจู้รวมถึงผู้ฝึกตนระดับขั้นสูงที่หลินซื่อกงจัดมาเฝ้าพิทักษ์ อยู่บริเวณเจดีย์อุ้งเสินเป็นพิเศษที่สังเกตเห็นสภาพผิดปกติเหล่านี้

จูจู้ หลินเจินจิน จีโยวกู่ และสี่อั้งลิวัดใจไม่ไหว ต่างแบ่งจิต เลี้ยวหนึ่งเข้าไปภายในกำไลทองแดงของจูจู้

ณ ที่ว่างไร้ขอบเขตภายในกำไลทองแดงมีคนหนุ่มชุดขาวที่หล่อเหลา

ไม่เป็นรองใครทั้งยังเยือกเย็นราวกับน้ำแข็งผู้หนึ่งยืนอยู่ ถ้ามีโซ่อื่นจื่อจาง แล้วจะเป็นใครไปได้!

อินจื่อจางพลันมองเห็นญาติมิตรที่ใกล้ชิดที่สุดของตน บนหน้า ก็อดจะเผยรอยยิ้มออกมาไม่ได้ รอยยิ้มนั้นราวกับเป็นแสงอาทิตย์เรืองอร่าม ส่องสะท้อนกับยอดภูเขาหิมะ ที่ว่างไร่ขอบเขตคล้ายว่าจะถูกสีสันสว่างไสวนี้ จุดให้สว่างขึ้นตามไปด้วย

แม้ว่าเป็นเพียงดวงจิตของอินจื่อจาง แต่ก็แข็งแรงอึดเต็มกว่า ก่อนหน้านี้ไม่รู้ตั้งเท่าไร

จู่จู่ไปโผล่เข้าอ้อมกอดที่อ้ารอของอินจื่อจางโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น บัดนี้อินจื่อจางมีระดับขั้นกำเนิดใหม่แล้ว ถึงร่างแยกดวงจิตของจู่จู่ เข้าใกล้เขาก็ไม่สร้างแรงกดดันและความกระทบกระเทือนต่อเขาอย่างมาก อีก สองคนกอดกันแน่นประหนึ่งว่าต้องการระบายความคิดถึงในตลอด หลายปีมานี้ลงในกอดนี้ทั้งหมด

"หมูโง่ ลำบากคับข้องใจมากยิ่งใช้หรือไม่ ไฉนแค่เห็นข้าก็ร้องไห้แล้ว" อินจื่อจางขยี้ศรัทธา นาง สีหน้าที่เยียบเย็นปานหิมะน้ำแข็งดูอ่อนโยน เหลือเกิน

จู่จู่ทางหนึ่งหลังน้ำตาทางหนึ่งก็อดไม่ไหวอยากหัวเราะลั่น ด้วยความดีใจ อาจางของนางกลับมาแล้ว! อาจางที่พูดคุยกับนางได้ ยิ้มให้นางได้ ทำให้นางพึงพิงและแบ่งปันทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างสบายใจ ในที่สุดก็กลับมาแล้ว!

ตลอดไม่กี่ปีมานี้ นางเผชิญหน้ากับร่างเปลือกของอินจื่อจางที่ขยับไม่ได้ ทั้งยังไม่มีการไถ่ความอ่อนและสีหน้าท่าทางใดๆ อยู่ทุกวัน มาวันนี้ถึงได้

รู้สึกอย่างแท้จริงว่าอื่นคือจริงมีตัวตนอยู่จริง ๆ

หลินเจินจินเดินมาโอบไหล่บุตรชายเบา ๆ บุตรชายคนนี้นำความภาคภูมิใจใหญ่หลวงที่สุดมาให้ผู้เป็นบิดาจริง ๆ หากแต่สำหรับเขาเทียบกับความสำเร็จและเกียรติยศที่ชวนให้คนบนโลกต้องทึ่งแล้ว เขาใส่ใจความสุขความปลอดภัยของบุตรชายมากกว่า

มองเห็นสภาพในยามนี้ของบุตรชายเขาก็ทั้งปวดใจทั้งดีใจ ผู้ฝึกตนชั้นกำาเนดิใหม่ที่ส่งฝ่าผ่ายถึงกับขอบตาเรือแดง หางตาขึ้นขึ้นมาน้อย ๆ เช่นกัน

อื่นคือจริงเห็นบิดามีท่าทางเช่นนี้ก็รู้สึกละอายใจ "ลูกออกตัณญูทำให้ท่านพ่อเป็นห่วงแล้ว"

"เจ้าปลอดภัยก็ดีแล้ว ปลอดภัยก็ดีแล้ว" หลินเจินจินยิ้มเบิกบานเต็มที่โดยออกมาจากใจเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีมานี้

จีโยวอยู่กับสี่อั้งลวี๋ยืนยิ้มอยู่ข้าง ๆ อื่นคือจริงคิดไม่ถึงว่าตนเองออกด้านกักตัวมาก็จะได้พบพวกศิษย์พี่ เห็นท่าทางของจีโยวถูรวมถึงกลืนอายทรงพลังของผู้ฝึกตนชั้นกำาเนดิใหม่ที่แผ่ออกมาจากร่างของเขากับสี่อั้งลวี๋ อื่นคือจริงก็ดีใจแทนพวกเขา

หลังคนทั้งหมดหายตื่นตื่นพลังพล่าน หลินเจินจินก็พูดขึ้นว่า "ตอนนี้สภาพเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง จูจูเตรียมร่างใหม่ของเจ้ากับลูกกลอนมหาสังสารวัฏไว้ให้เจ้าเรียบร้อยแล้ว ถ้าเป็นไปได้ก็ควรประสานรวมดวงจิตและร่างกายให้เป็นหนึ่งเดียวโดยเร็วที่สุด พวกข้าจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง"

อื่นคือจริงพยักหน้าตอบด้วยสีหน้าซึ่งข้ง "ขอเพียงเตรียมทุกอย่างพร้อมสรรพแล้วก็เริ่มได้ทุกเมื่อ"

จู่จู่จับแขนเสื้อเขาพุดเสียงอ่อย "ลูกกลอนมหาสังสารวัฏ เป็นข้าหลอมเองกับมือ" นี่นางกำลังขอคำชมเชยแล้ว

อันจื่อจางยิ้มพรางพลิกมือกุมมือนาง "ข้ารู้ว่าเจ้าต้องทำได้" ในเวลาตัดสินใจซัด จู่จู่ไม่เคยทำให้เขาผิดหวังมาก่อน

ในบรรดาพวกเขาจื่อจางเป็นผู้ที่ค่อนข้างมีเหตุผลที่สุด "เรื่องทุกอย่าง รอเจ้าคืนซีฟได้อย่างปลอดภัยแล้วค่อยมาว่ากันก็ยังไม่สาย ในเมื่อ ศิษย์น้องเล็กเคยเห็นผู้มีอาวุโสเฟินคืนซีฟมาก่อนก็ลองขอให้นางมาบอก เรื่องที่ต้องระวังกับเจ้าสี่สักหน่อย พวกเราควรจัดการเรื่องหนักใจนี้ให้หายไป โดยเร็วที่สุด"

คนอื่น ๆ ล้วนรู้สึกว่าเขาพุดมีเหตุผลจึงพากันถอยออกมาจาก ในกำไลทองแดง แล้วต่างแยกย้ายกันไปเตรียมการ

เพียงไม่นานทุกอย่างก็ถูกเตรียมพร้อมสรรพในสถานที่ปิดด่านกักตัว ก่อนหน้านี้ของจู่จู่กับหลินเจินจิน คืนเดียวกันนั้นจู่จู่และหลินเจินจิน ย้ายร่างกายใหม่ของอันจื่อจางออกจากบ่อยาอาคมมาวางไว้บนเตียงหยก จู่จู่วางมือซ้ายลงบนอกอันจื่อจางอย่างระมัดระวัง แนบกำไลทองแดงลง ติดกับผิวหนังของเขา จากนั้นก็ให้หลินเจินจินป้อนลูกกลอนมหาสังสารวัฏ หนึ่งเม็ดที่เหลื้ออยู่ให้เขาด้วยตัวเอง

เรื่องที่เกิดหลังจากนั้นก็เหมือนกับที่เกิดขณะเฟินปู้คืนซีฟในวันนั้น มีผีผีดุเพี้ยน

เห็นร่างที่ถูกห่อหุ้มอยู่กลางวังไหมแสงโปร่งใสของอันจื่อจางค่อยๆ ฟื้นคืนพลังชีวิต จู่จู่กับหลินเจินจินก็วางใจลงได้กว่าครึ่ง

ดวงจิตและร่างกายประสานรวมกันได้ราบรื่นยิ่ง ที่เหลือก็แค่รอดูว่า

อันจื่อจางพีนมาจะปรับตัวกับร่างใหม่นี้ได้หรือไม่เท่านั้น

จู่จู่รู้สึกถึงร่างกายแผ่ความอบอุ่นของสัญญาณที่พอกออกมาภายใต้ฝ่ามือ ในที่สุดก็นึกได้อย่างความรู้สึกซ้ำว่า...ดูเหมือนนางจะเห็นทุกสัดส่วนของคนโหดก่อนเวลาอันควรแล้ว!

ก่อนหน้านั้นนางคิดถึงแต่ความปลอดภัยของอันจื่อจาง เรื่องและต้องร่างกายเขาโดยมากหลินเจิ้นจินเป็นผู้ลงมือ นางไม่เคยคิดในทิศทางนี้โดยสิ้นเชิง ตอนนี้รู้ว่าอันจื่อจางไม่น่าจะเป็นอะไรแล้ว สมองก็เริ่มหลุดการควบคุม...เกิดความคิดพิสดารที่ไม่เหมาะกับเด็กออกมา

ในตอนนี้มีแค่นางกับอันจื่อจางและหลินเจิ้นจินเพียงสามคน หลินเจิ้นจินนั่งหลับตาทำสมาธิอยู่อีกข้างหนึ่งของอันจื่อจาง ส่วนจู่จู่ก็วางมือซ้ายไว้บนอกอันจื่อจางโดยตลอดด้วยความไม่วางใจ ทั้งสองอยู่ใกล้กันเป็นที่สุด แค่นางผินหน้าไปก็มองเห็นอันจื่อจางได้ครบทุกซอกมุมแล้ว

อันที่จริงก่อนหน้านี้อันจื่อจางก็เห็นทุกสัดส่วนมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ทว่าเวลานั้นไม่อาจเกิดความคิดนอกกลุ่มนอกทางได้โดยสิ้นเชิง

จู่จู่แอบเหลือบมองไปทางหลินเจิ้นจินแวบหนึ่ง พลันรู้สึกด้วยอารามกิบปุ่นร้อนท้องว่าตนเองเหมือนเป็นเด็กที่แอบทำเรื่องไม่ดีภายใต้สายตาของผู้ใหญ่ จึงทั้งหว่นกลัวเป็นกังวลทั้งรู้สึกตื่นเต้นลึงโลดใจ

ร่างกายนี้เพาะขึ้นมาใหม่จากหยาดเลือดของอันจื่อจาง รูปร่างหน้าตาจึงเหมือนกับร่างเดิมของอันจื่อจางทุกกระเปียดนี้ว อันจื่อจางกับจู่จู่รู้จักกันมาหลายปี ต่อมาภายหลังยิ่งสัญญาจะอยู่เคียงคู่กัน ทว่าไม่เคยมีพฤติกรรมแนบชิดสนิทสนมจนเลยเกิดมาโดยตลอด ร่างกาย

ของอินจื่อจาง... จูจู่เพิ่งเคยได้เห็นกับตาหลังจากเกิดเรื่องกับเขาตัวเอง

แม้จะไม่มีคนอื่นให้เปรียบเทียบมากนัก แต่จูจู่ก็ยังมั่นใจว่า
อินจื่อจางดีที่สุด!

ระหว่างที่ในสมองมีกลีบดอกท้อปลิวว่อนอยู่นี่เอง จูจู่กลับพลัน
รู้สึกขนลุกขนพอง นางคลิบคล้ายว่านี่ถึงความทรงจำที่สุดจะทนรับไหว
ขณะอยู่ในวังหลวงแคว้นตันขึ้นมา

เงามืดที่เยียนชื่อเทียนทิงไว้ในใจนางในช่วงหลายปีนั้นน่ากลัว
เกินไป ทำให้นางแม้ต่อมาจะถูกฉนี้ความทรงจำก็ยังคงรู้สึกผวาประหม่า
ต่อการใกล้ชิดและการสัมผัสจากเพศตรงข้าม ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่า
เกิดความปรารถนาอยากใกล้ชิดหรือแอบมองเพศตรงข้ามแล้ว

แม้แต่กับอินจื่อจางเอง นางก็ต้องใช้เวลายาวนานพอสมควร
กว่าจะค่อยๆ ปรับตัวได้

นางไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อใดที่นางโยนจิตมารทิ้งไปได้หมดสิ้น
จนกลายเป็นว่าเกิด 'ความคิดนอกกลุ่มนอกทาง' ต่ออินจื่อจางเหมือน
แม่นางน้อยธรรมดานางหนึ่ง

นางรู้เพียงว่าอดีตอันบิดเบี้ยวมีดมนเหล่านั้นได้ห่างจากนางไปไกล
แสนไกลแล้ว ไม่สามารถทำร้ายนางได้อีกแม้แต่กระพิกเดียว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623167.html>